

Quỷ Cổ Nữ

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng

Phản dẫn:

Nguyên tác : HuyệT Tỏi

Người đào mộ ơi,

Khi người đào huyệt cho ta

Xin đào nông 1 chút

để ta có thể cảm nhận được sự xoa dịu của nước mưa

("Người đào mộ" - Dave Matthews)

Phản dẫn:

Mấy chiếc lá vừa rơi bị một trận gió âm u và nhẹ nhàng thổi tới, bay lả tả, vẫn chưa có chiếc nào rơi thêm nữa, thì lại bị một bóng người loạng choạng va phải làm cho mất phương hướng. Lại một trận gió từ mặt hồ Chiêu Dương cách đó ko xa từ từ thổi tới, mấy chiếc lá phát ra tiếng xào xạc, dường như đang thảo luận về một màn hiềm thấy: một đêm giữa mùa thu khuya khoắt như vậy, một bóng người

lầm lũi bước đi, kéo theo một bao dài dài, đi trên con đường đá nhỏ của nghĩa trang Vạn Quốc.

Người đó mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, mái tóc dài bạc trắng hiện ra dưới quầng tối của ánh trăng. Y dường như nhìn thấy ánh trăng rơi xuống mình thành một cái bóng méo mó và mờ mờ, ngẩng đầu lên, thở dài.

Đầu tiên là thổi tới hai trận gió, hướng gió bất định, sau đó sẽ mưa, một cơn mưa ko to ko nhỏ làm người ta sốt ruột. Đây là kiểu thời tiết diễn hình ở Giang Kinh, y đã quá hiểu.

Lúc đó, một trận gió thổi tới, mạnh dần lên làm áo khoác y bay phàn phật, cũng chính ngay lúc đó, thân hình y đông cứng lại.

Y nhìn thấy một con đom đóm.

Trong đêm thu mà trông thấy một con đom đóm, thật không đáng để kinh hoảng như vậy. Nhưng không biết tại sao, y cảm thấy sự xuất hiện của sinh linh nhỏ bé mà lấp lánh kia, hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên.

Cơ thể tuy là cứng đờ bất động, nhưng tim y lại run rẩy, nhìn theo ánh sáng nhỏ bé đang bay kia. Con đom đóm hình như cũng biết rõ y định đi về hướng nào, bay thẳng về phía trước, hướng về bậc cao nhất “Phong Tiết Viên” của nghĩa trang Vạn Quốc.

“Phong Tiết Viên” xưa nay chỉ để chôn những người nổi tiếng, từ

những liệt sĩ cách mạng đến các quan chức cấp cao. Tương truyền rằng, những vong hồn an nghỉ tại đây, vinh quang và cấp bậc lúc còn tại thế chỉ đứng sau những người chôn ở nghĩa trang quốc gia Bát Bảo Sơn. Những năm gần đây, điều kiện được chôn ở “Phong Tiết Viên” đã được mở rộng ra, dùng bằng giá cao ngất có tính tuyển chọn để thêm vào một số mộ huyết của những người thường.

Cuối cùng y cũng chậm chạp bước từng bước một, bước đi càng khó khăn hơn. Y đã hơn 80 tuổi, bệnh phong thấp và tiểu đường rất nặng, thường ngày đi một quãng đường dài như vậy đã ko dễ, huống hồ y lại kéo theo một bao dài càng lúc càng nặng.

Con đom đóm nhỏ xíu đó, như ma trôi, không ngớt qua lại như con thoi giữa nghĩa trang, thứ nó mang tới, chắc chắn không phải là ánh sáng, mà là chiếu rọi con đường đi đến địa ngục.

Y sống người lại một lúc, từ lúc nào, mình lại có cái nhìn tiêu cực phiến diện đối với con đom đóm dễ thương này vậy?
Có lẽ chính vì nó đang bay thẳng đến trước một ngôi mộ mới, chán chừ không muốn đi.

Ngay cả y cũng ko đếm nổi, những ngày gần đây đã bao nhiêu lần đến trước ngôi mộ này, nhìn chăm chăm như si dại vào cái tên trên bia mộ. Cái tên đã trở thành ác mộng đeo bám y suốt nửa đời người, để cho tất cả quá khứ cuộn trào mãnh liệt, ngây ngất say sưa như hồi ức về rượu nếp quê nhà, cảm giác cay đắng đau đớn như chính mình chết đi, đang chiếm giữ y một cách trắng trợn, giày vò y, cho

đến khi y không cách nào chịu đựng nổi.

Lúc này, y ngồi xổm xuống, nén cơn đau thấu xương do bệnh phong thấp và cuộc hành trình khi nãy mang lại, giờ tay xoa nhẹ nhẹ lên cái tên trên mộ, lẩm bẩm một mình, nhẹ đến nỗi chỉ mình con đom đóm có thể nghe thấy; hai hàng lệ già nua từ từ rơi xuống, cũng chỉ có con đom đóm kia có thể trông thấy.

Trong lúc xúc động, sống lưng y vẫn toả ra một luồng khí lạnh: con đom đóm đó có ý nghĩa gì?

Có lẽ, nó chỉ là một người bàng quan bé nhỏ; cũng có lẽ, nó báo hiệu một bất hạnh to lớn hơn.

Bất giác y trở nên cảnh giác, đứng thẳng dậy, nhìn xung quanh.

Trong đêm khuya, y dùng thang xếp leo vào nghĩa trang, đương nhiên là không muốn bất cứ ai nhìn thấy.

Chỉ có gió ngày càng mạnh, lay động tất cả các loại thực vật trong nghĩa trang. Tuy là vậy, xung quanh vẫn yên lặng một cách đáng sợ, ngoài tiếng lá cây thì ko hề có tiếng động gì khác.

Y lại ngồi xuống mở cái bao dài ra, lấy ra một cái xẻng!

Sau khi khấn thầm thêm một lần nữa, y dùng sức cắm xẻng xuống mặt đất trước mộ mà đào. Không lâu sau, hoa trên bệ đá trước mộ do nghĩa trang trồng đều bị đào lên một cách cẩn thận, xếp ngay ngắn sang một bên.

Việc khai quật chính thức bắt đầu.

Đất không ngừng bị xới lên, cái hố càng lúc càng sâu, càng rộng ra.

Dường như y đã quên mất những đau nhức từ khớp xương truyền lại, càng ko nhớ mình đã hơn 80 tuổi, cật lực đào hố trong nghĩa trang, chẳng có gì quái lạ cả, y chỉ đang cố gắng đào huyết.

Đột nhiên, dường như y cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu lên, tìm thốt lại một cái: Không biết từ khi nào, trước mộ đã xuất hiện hai con đom đóm, nhớn như bay lượn.

Y cúi đầu nhìn xuống dưới, bắt đầu nghi ngờ chính mình: Tại sao lại có thể đào một cái hố to như vậy, vừa vặn có thể để được thân xác của mình?

Có lẽ, đây chính là nơi trở về của ta!

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng

Chương 2

Translated by Kaixin Xiaojie & Phoebus.

Hơi thở của anh bỗng nhiên dồn dập hơn. Chẳng bao lâu sau, anh đã quen với sự viếng thăm của “bọn họ”, cảm thấy tê dại, không kêu thét lên nữa, không hoảng sợ nữa. Nhưng trong thời khắc này, trong bóng râm bên rừng Tử Trúc, trái tim anh như bị một lưỡi dao nhọn đâm vào.

Cái cảm giác bị lưỡi dao nhọn đâm vào này, cũng rất thật.

Anh cảm nhận rõ ràng sự đau đớn dữ dội!

Nhưng anh đang đứng dưới mưa, không hề bị thương chút nào. Cái cảm giác lưỡi dao nhọn đâm xuyên qua tim này từ đâu mà đến?

Anh cố nén cơn đau, lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Thi Di.

Không có ai bắt máy. mấy phút trước đây thôi, cô còn nói chuyện điện thoại với anh mà.

Anh lại gọi cho phòng bệnh sản khoa Bệnh viện trực thuộc số 2, nơi mà Hoàng Thi Di đang thực tập, cô y tá nghe điện thoại cho anh biết

là Hoàng Thi Di đã rời khỏi phòng bệnh cách đây khoảng hai mươi phút rồi, vẫn chưa quay lại.

Cô ấy đã đi đâu?

Anh bắt đầu chạy như bay, không lâu sau đã ra khỏi rừng Tử Trúc, đi trên con đường chính của Đại học Giang Kinh – Đường Hành Tri.

Gọi điện cho Hoàng Thi Di vẫn không có người nghe máy.

“Bọn họ” vẫn lướt qua trước mắt anh. Quan Kiện đột nhiên cảm thấy cái hành lang dài tăm tối hoàn toàn không chỉ là xuất hiện trong lúc anh bị ảo giác, nó thậm chí là một nơi mà anh biết rất rõ. Đó là nơi nào chứ?

Đau đầu, đau muốn chết đi được, đầu anh muốn vỡ ra! Cơn đau từ trên đỉnh đầu truyền xuống, anh đau đến nỗi phải hét lên.

Liền sau đó, cơn đau tràn xuống trán, chân mày, sống mũi, dường như có một cái cưa vô hình đang chẻ sọ của anh ra làm đôi.

Nhưng trên mặt anh chỉ có nước mưa, mồ hôi và nước mắt đau đớn của anh, khuôn mặt anh vẫn nguyên vẹn.

Thi Thi!

Quan Kiện lại gọi điện lần nữa, vẫn không ai nghe máy.

Cơn đau đớn chợt ngừng lại, dường như để cho anh hiểu ra, nhưng anh chỉ miễn cưỡng điều chỉnh lại nhịp thở, cơn đau như bị dao nhọn đâm vào và cảm giác nhói nhói một lần nữa lại cùng lúc xâm chiếm anh, lần này, bắt đầu từ sau gáy, anh thậm chí còn cảm thấy được sự ma sát giữa lưỡi cưa và cái gáy.

Cuối cùng anh cũng đã lĩnh hội được thể nào là “đau không muốn sống nữa”, da thịt ở phần trước trán anh giống như bị một đôi tay cầu xé một cách dã man, sau đó thì đến xương sườn, từng chiếc xương một, đang bị cắt thành từng đoạn từng đoạn.

Cùng lúc đó, anh thấy một ánh sáng đang nhảy múa bay lượn.

Đom đóm!

Con đom đóm đang nhảy múa từ từ biến thành hai con mắt, trong bóng tối, lại càng rõ nét, đó là đôi mắt mà anh hết sức quen thuộc.

Điều làm cho anh cảm thấy lo lắng chính là ánh mắt ấy, ánh mắt pha trộn sự kinh hoàng, phần nộ và khó tin.

Trong chớp mắt, đôi mắt lại biến mất. Ánh mắt đó dường như chỉ là lóe lên một chút trong đầu của anh, lập tức bị cảm giác đau đớn đang cuộn trào mãnh liệt trong anh gạt ra mất.

Anh lại cũng chẳng có cách nào chống lại được, không thể giữ thẳng bằng nổi, anh ngồi bệt xuống nền đất trơn ướt, hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ chống cự lại với cảm giác đau đớn tột cùng đó.

*

Hoàng Thi Di bỏ điện thoại xuống, cảm thấy hơi hồi hận. Sợ hãi cái cảm giác ưu tư này, không nghĩ đến nó, không nhắc đến nó, đương nhiên nó không tồn tại trong người, mà một khi bị nhắc đến, thì sẽ giống như bị khối u, trong trái tim, trong tư tưởng, lan tràn ra mà không cách nào khống chế được. Khi mới bước vào khu nhà giải phẫu cũ, Hoàng Thi Di hoàn toàn không cảm thấy gì cả – Hai năm trước, khi học tiết giải phẫu, cô vẫn thường xuyên vào xem tiêu bản ở đây giữa đêm hôm khuya khoắt – Nhưng ban nãy khi được Quan Kiện hỏi han quan tâm, ngược lại còn làm cho cô có cảm giác kinh hãi hơn.

Tòa nhà giải phẫu này nghe đâu đã có lịch sử gần trăm năm rồi, có lẽ là một trong những nơi có nhiều ma quỷ nhất Giang Kinh. Sau khi khu nhà này được chọn làm bối cảnh cho cuốn tiểu thuyết kinh dị nổi tiếng nhà nhà đều biết “**Kỳ án ánh trăng**”, cái lớp mạng che mặt khủng bố mà thần bí đó cũng không biết là đã bị lộ ra, hay là càng sâu kín hơn. Dường như mỗi năm đều có người “gặp ma” ở đây, nhìn thấy một người phụ nữ áo trắng, thậm chí còn thấy cỗ quan tài bằng thủy tinh.

Thực ra thì có cái gì đáng sợ chứ! Khu nhà giảng dạy y học cơ sở mới được đưa vào sử dụng năm ngoái, nhà xác và phòng thực nghiệm, phòng chuẩn bị đều được dời đi từ trong khu nhà giải phẫu này, căn nguyên làm cho người ta “kinh hãi” trong suốt bao nhiêu năm nay đã không còn nữa.

Nguyên nhân thực sự làm cô hồi hận có lẽ là vì cô đã giấu Quan Kiện, bảo rằng mình vẫn còn trực ban trong phòng bệnh. Cô than thầm: Những ngày vừa qua, cô đã bao lần muốn nói thẳng ra những gì đã trải qua. Nhưng cô lại là người theo đuổi sự hoàn mỹ, cũng là một cô gái độc lập và rất hiểu ý người khác. Cô biết được tuổi thơ và thời niên thiếu của Quan Kiện đã trải qua trong sợ hãi, đau đớn và cả những cuộc thí nghiệm không ngừng, anh hiếm có được những ngày vui vẻ bình thường như những năm gần đây, không lý gì cô lại bắt anh cùng chịu những phiền toái của riêng mình.

Sự trùng hợp này làm cô sinh nghi. Tại sao đối phương lại chọn chỗ này để gặp mặt? Nếu không phải vì đối phương nói ở đây có một tin tức rất quan trọng thì cô đã định quay về rồi. Lúc này, cô đã bước vào phòng 109 – nơi đã hẹn trước, mở đèn lên, theo bản năng cô đóng cửa lại. Trong phòng không có bất kỳ vật dụng nào, trống huơ trống hoác, chỉ còn lại một cái tủ chứa dụng cụ và một cái hồximăng chứa nước. Trong không khí có mùi ẩm mốc thường thấy ở những căn nhà bỏ trống. Cô giơ tay xem đồng hồ, 9:35.

Người đó thật sự muốn thất hẹn à?

Một âm thanh kỳ quái “*ken két rin rít*” từ xa vọng lại, hình như là từ hành lang bên ngoài.

Nghe chừng như rất giống tiếng chuyển động của xe đẩy khi đẩy thuốc và dụng cụ thí nghiệm.

Âm thanh đó đột nhiên ngừng lại, hình như là dừng ngay trước cửa của căn phòng này.

Người này tính giờ trò gì đây? Có nên ra ngoài cửa xem không?

Cô do dự một chút, nhưng cuối cùng nhin không được cũng đi ra cửa, quan sát qua lớp kính bên trên cửa.

Bên ngoài, quả thực là có một chiếc xe đẩy đang dừng trước hành lang, đúng hơn là một cái bàn sắt lớn, đặt lên trên một chiếc xe đẩy cũng bằng sắt. Người đẩy xe lại không có ở đây.

Cô muốn ra ngoài xem xem, nhưng vì sự an toàn, cuối cùng cô cũng chế ngự được tính hiếu kỳ.

Đột nhiên, cô cảm thấy trên chiếc xe đẩy đó có vài thứ đáng ngờ, ban nãy chỉ nhìn thoáng qua, không được rõ cho lắm, hình như là...

Cô lại liếc ra ngoài một cái, đèn trên hành lang chiếu xuống ngay chính giữa mặt bàn sắt đó, một vệt màu đỏ sẫm.

Cô biết, mình càng không thể mở cửa ra.

Đèn hành lang đột nhiên tắt ngấm.

Tim cô run rẩy một hồi, vội lấy điện thoại ra.

Bốn bề vắng lặng, cô mở nắp điện thoại ra.

Ngay sau đó cô phát hiện, ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại chính là nguồn sáng duy nhất ở đây – đèn trong phòng cũng tắt ngấm.

Trong lúc hoảng loạn, cô còn nhìn thấy một ngôi sao nhỏ lấp lánh, toả ra ánh sáng rất yếu ớt, đang nhảy nhót ngay bên cạnh cô.

Giống như một con đom đóm vậy.

Bóng tối u ám bao trùm lấy Hoàng Thi Di.

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng

Chương 3

Translated by Phoebus.

Sau khi Quan Kiện bị nước mưa lạnh tạt vào mặt làm cho tỉnh dậy, theo bản năng anh giờ tay xem đồng hồ, 10:04. Cảm giác đau đớn thấu xương đã tan biến, chỉ còn lại những ký ức làm anh rung mình không ngớt.

Chết rồi! Sao lại có thể ngất đi như vậy được? Nằm trên đất ướt sũng nước mưa như thế này à?

Thì Thì!

Vẫn không có ai nghe điện thoại.

Y tá trực ban trong phòng bệnh nói là Hoàng Thi Di vẫn chưa trở về.

Quan Kiện đau khổ ôm đầu, hồi tưởng lại những hình ảnh mình nhìn thấy trước khi bị hôn mê. Hành lang dài tăm tối đó, những căn phòng tối đen như mực hai bên hành lang, không phải chính là nơi có nhiều ma quỷ nhất Đại học Y Giang Kinh – nhà giải phẫu – sao? ! Nói chính xác hơn là toà nhà giải phẫu cũ, vì phòng giảng dạy bộ môn giải phẫu đã được dọn đến khu nhà giảng dạy y học cơ sở mới rồi.

Trên chiếc bàn đó, hình như đúng là một chiếc bàn giải phẫu, lần trước khi thực hành môn giải phẫu, đối tượng giải phẫu là một thi thể, lúc đó cũng nằm trên một chiếc bàn như vậy.

Chẳng lẽ Hoàng Thi Di đến khu nhà giải phẫu? Tại sao vậy?

*

Quan Kiện bước qua bậc cửaximăng cao ngệu trước toà nhà giải phẫu, sải bước nhảy lên bậc tam cấp, vịn tay nắm bằng đồng trên cánh cửa gỗ, cánh cửa rít lên một tiếng.

Thì Thì!

Bên trong hành lang tối đen như mực. Quan Kiện lần mò lên tường một hồi, mò trúng được công tắc đèn hành lang, nhưng cho dù anh có bật thế nào thì cũng không có bóng nào cháy.

Lòng anh lo lắng không yên – mọi thứ đều là điềm chẳng lành.

Một điềm sáng cực kỳ yếu ớt vụt qua trước mắt anh, rồi lại lập tức bay mất. Ánh sáng vừa yếu vừa nhỏ này làm anh tưởng rằng mình vẫn còn hoa mắt, nhưng ngay lập tức anh nhớ ra, hình như anh đã từng thấy cảnh này.

Nó giống như một con đom đóm vậy!

Con đom đóm bay về phía trước, dường như là đang chiếu sáng dẫn đường cho anh vậy. Uổng công nó chiếu sáng, con đường dường như mãi mãi không có điểm dừng. Có lẽ là nỗi sợ hãi đã níu hai chân anh lại, nhưng sự lo lắng lại thôi thúc cơ thể anh, đến mức chính anh cũng không biết anh đang bước đi nhanh hay chậm nữa.

Mọi thứ dần trở nên rõ ràng hơn.

“Bọn họ” luôn luôn đúng, luôn luôn báo trước những bất hạnh trong cuộc sống.

Hai chân anh từ từ mềm nhũn, anh không biết tại sao lại không đi nổi, có phải là sẽ giống như trong ảo giác, nên anh không dám xem tiếp cảnh tiếp theo?

Ít ra thì anh vẫn còn ở trong bóng tối. Bóng tối không thể đem lại hy vọng, nhưng chí ít nó cũng có thể che đậy những xấu xa và tội ác.

Đột nhiên, phía trước có một ngọn đèn bật sáng, ngay cuối hành lang, ánh đèn chiếu xuống một cái bàn ở ngay bên dưới. Một mái tóc dài, buông xuống bên trái cạnh bàn, đang đung đưa nhẹ nhẹ.

Cảnh này rõ ràng như vậy, nhưng đôi mắt anh tức khắc mờ đi.

Anh mơ hồ nhìn thấy, không chỉ là nước mắt, mà còn có máu.

Là máu chảy khắp thân thể Hoàng Thi Di.

Tuổi trẻ tràn đầy sức sống, dần biến thành “tràn đầy máu tươi”.

Máu tươi bắn tung toé lên khắp cái áo khoác màu trắng của cô ấy, cực kỳ khó coi.

Trong lòng anh, Hoàng Thi Di là một cô gái hoàn hảo, tuyệt đối không nên có số phận như vậy.

Có lẽ là mình đã nhìn lầm rồi, có lẽ đây chỉ là trong phòng thí nghiệm của giáo sư Nhậm, chỉ là một cảnh trong cơn ác mộng trong lúc hôn mê dưới trận mưa lớn, có lẽ đây chỉ là ảo giác do “bọn họ” gây ra...

Phải, mình nhìn thấy “bọn họ”, còn có điềm xấu nào hơn chuyện đó?

“Bọn họ” là ai? Là ác quỷ? Là hung tinh? Là tử thần?

Cuộc sống của mình từ đây sẽ bị đảo lộn.

Đáng hận nhất là, anh phải chấp nhận thực tế, anh chỉ có thể chấp nhận tất cả, điều mà anh có thể làm, chỉ là ôm lấy thi thể của Hoàng Thi Di mà khóc.

Con đom đóm đó bay đến một góc tối của hành lang, lạnh lùng xem tiếp cảnh này.

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng
Chương 4
Translated by Phoebus.

“Tiểu Quan Kiện, con làm sao vậy?”

Tiểu Quan Kiện mặt tái xanh, quay đầu nhìn lại hành lang vắng vẻ của nhà trẻ, đèn trong hành lang vừa tắt, bóng tối bao trùm.

Giờ tan học, các bạn nhỏ ngồi xếp hàng ngay trước cửa nhà trẻ của nhà máy, đợi người nhà tới đón. Các bạn khác lần lượt được đón về, mặt trời cũng đã lặn, chỉ còn lại một mình Tiểu Quan Kiện.

Cô giáo Diêu biết rõ nguyên nhân, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào với Tiểu Quan Kiện: “Con đừng buồn, không phải ba mẹ quên đón con đâu, họ đã gọi điện thoại đến nói, hôm nay có công việc đột xuất.” - Mẹ Tiểu Quan Kiện đã gọi điện đến nói, ông của Quan Kiện đột nhiên trúng gió, đang cấp cứu ở bệnh viện, nhờ cô chăm sóc Quan Kiện dùm, nhưng nhất định đừng nói cho một đứa trẻ chưa đầy 4 tuổi biết ông nội yêu quý của nó đang bệnh nặng. Mẹ Tiểu Quan Kiện là y sĩ, nhà họ Quan và nhà cô Diêu ở cùng một khu. “Con biết rồi, con sẽ không khóc đâu... nhưng mẹ sẽ khóc đấy” -

Tiểu Quan Kiện bình tĩnh nói.

Cô Diêu kinh ngạc hỏi: “Con nói gì vậy? Con biết được những gì?”

“Ông nội bị té. Mẹ khóc dữ lắm.”

Cô Diêu cảm thấy toàn thân lạnh toát: “Trời ơi, con... Sao con biết?”

“‘Bọn họ’ nói cho con biết... chứ con cũng không muốn biết.”

“Bọn họ” là những hình ảnh đáng sợ, mơ hồ, phảng phất, lơ lửng, u ám, có lúc có rất nhiều bóng người, nhưng có lúc chỉ có một, hai hình dáng cong cong queo queo.

Mỗi lần nhìn thấy “bọn họ”, luôn luôn sẽ có người khóc, đều là người thân của Quan Kiện.

Hôm nay là mẹ khóc. Ba tất nhiên là cũng muốn khóc, nhưng sẽ cố nén nước mắt, cũng giống như mình bây giờ vậy.

Có thể là ông nội sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. 2 tiếng trước, ông còn đánh cờ ở nhà văn hoá dành cho người cao tuổi mà.

Còn nhớ lần trước lúc “bọn họ” đến, chị hàng xóm xinh như hoa kia, sau khi bị xe tải tông, cũng không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Nghĩ đến đây, Tiểu Quan Kiện đột nhiên thấy đau lòng, họ đều là những người mà nó rất yêu mến, sao lại có thể không bao giờ tỉnh lại nữa chứ? Có phải là vì nó đã nhìn thấy “bọn họ”?

*

“Bé Quan Kiện nè, con có thể nói cho bác sĩ biết, chiều hôm qua con đã nhìn thấy những gì không?”

Ở đây có cái mùi cùn mà nó ghét cay ghét đắng.

“Bọn họ.”

“‘Bọn họ’ có hình dạng như thế nào? Nói cho chú biết có được không?”

“Con không quen họ, hình như là người lạ.”

“Vậy những ‘người lạ’ đó khoảng bao nhiêu tuổi? Là bác, là dì hay là các bạn nhỏ?”

“Con nhìn không rõ, có lúc thì thấy giống ông nội con, có lúc lại thấy giống một con khỉ, con thực sự nhìn không rõ. Con không lừa chú đâu.” Tiểu Quan Kiện nhìn thấy trong ánh mắt của người mặc áo khoác trắng này lộ vẻ hoang mang khó hiểu: “Mẹ con bảo trẻ con nói dối là không ngoan, con thật sự không lừa chú đâu!”

“Bây giờ con có thể nhìn thấy ‘bọn họ’ không?”

“Không.”

“Con nhìn kỹ xem, trước mặt con là ai?”

Hai đồng tử (con ngươi) của Quan Kiện đen nhánh, nhìn chăm chăm về phía trước, nhìn chăm chú có đến mấy phút, sau đó chỉ nói mấy tiếng: “Là chú!”

Sau khi kiểm tra, bác sĩ khẳng định: “Thật ra trong đầu của Tiểu Quan Kiện... có một thế giới tưởng tượng rất phong phú, điều này rất thường gặp ở trẻ trong độ tuổi này, rất phổ biến. Một người bạn thân chỉ có trong tưởng tượng, một lần đi chơi công viên tưởng tượng, gặp mặt người thân trong tưởng tượng... ..”

Nhưng trong lần khám bệnh sau đó, bác sĩ đã thay đổi quan điểm một cách triệt để.

Lúc bắt đầu, cũng là câu hỏi đó, vẫn là câu trả lời đó, tất cả đều giống như lời thoại đã được tập luyện kỹ trong những vở kịch.

“...Con không gạt chú đâu.”

“Bây giờ con có thể nhìn thấy ‘bọn họ’ không?”

“Không.”

“Con nhìn kỹ xem, trước mặt con là ai?”

Im lặng hồi lâu, khoảng thời gian im lặng lần này còn dài hơn lần trước nữa.

Đôi mắt Tiểu Quan Kiện được bao phủ bởi một màn sương, một màn sương xám đen, mặt nó càng tái xanh hơn.

“Bọn họ... ..”

“Hả? Hình dáng của ‘bọn họ’ như thế nào?”

“Con sợ quá... thật ra nó rất dễ thương, con sóc nhỏ đó, còn nữa,

màu đỏ chảy từ lum... máu!”

Trong lòng bác sĩ hơi hoảng, nhưng ngay sau đó liền tự cười mình hoang đường, bèn quay trở lại tập trung vào công việc, nghĩ cách làm sao chữa bệnh thần kinh cho chú bé này. Chuông điện thoại đột nhiên reo vang, là vợ của bác sĩ, cũng là một bác sĩ, vừa tan ca trực đêm, gọi từ nhà đến. Bà ghen ngào: ”Không biết có phải là do bảo mẫu không đóng chặt cửa lồng hay không, Mao Mao ... bị Bạch Tuyết ăn mất rồi!

Mao Mao là con sóc con nhà bác sĩ mới nuôi [Sao có bạn Sóc con ở đây nữa kà?], còn Bạch Tuyết là con mèo nhà bác sĩ.

Bây giờ nhớ lại, Quan Kiện rất hối hận. Có lẽ, lúc đó mình không nên nói gì cả, thì sẽ không bị thí nghiệm nhiều năm như vậy, sẽ không ”vừa bước ra từ viện nghiên cứu này lại phải bước vô sở nghiên cứu nọ”. Tuy nhiên những người nghiên cứu đó lại chẳng thu được bất cứ kết luận nào. Anh dần dần hiểu ra, có lẽ mình có một khả năng thiên phú, mà đồng thời cũng là một bất hạnh, một loại bất hạnh do chính bản thân anh đã trải qua, mất thính giác, đã trói buộc thể xác và tinh thần anh suốt bao năm.

”Từ lúc 9h30 cho đến 10h15 tối qua, trong khoảng thời gian đó anh ở đâu?”

Đây là thời gian xảy ra vụ án, mình là đối tượng tình nghi số 1.

”Tôi ở bên Nguyệt Liên Đường trong rừng Tử Trúc của Đại học Giang Kinh.”

”Trời mưa, anh đến đó làm gì?”

Chứng cứ không có mặt tại hiện trường của Quan Kiện hoàn toàn không thuyết phục: Vậy xem ra nhân chứng còn ”máu chốt” hơn cả Quan Kiện – ”Gia Cát Thắng Nam” – càng không thể nào lần ra.

”Email thì có thể tự viết cho mình mà, đúng không? Tìm một mailbox miễn phí trên mạng còn dễ hơn là tìm nhà vệ sinh công cộng trên phố dành cho người đi bộ ở đại lộ Nhân Dân nữa, không phải sao?” Tiếp đó cảnh sát chỉ ra cuộc gọi kết thúc lúc 9:34 trong điện thoại của Hoàng Thi Di. Cho dù là có ở gần ngay nhà giải phẫu, thì hai người cũng có thể nói chuyện bằng điện thoại. Đã xảy ra lâu như vậy, muốn dùng vệ tinh để định vị cũng không được.

”Nhưng... nếu thật sự là tôi sát hại Thi Thi, tôi hoàn toàn không cần thiết phải xuất hiện ở hiện trường một lần nữa”. Càng nói càng dõ. Quan Kiện biết, cho dù mình không ở hiện trường, nếu không có người chứng minh cho sự trong sạch của anh, thì cảnh sát vẫn coi anh là nghi phạm số 1.

“Anh làm như vậy, có thể là đang dùng logic ‘hung thủ làm gì mà ngốc như vậy’ để rửa tội cho mình, tiện thể phá hỏng hiện trường, tạo sự đồng cảm cho nhân viên điều tra... ..”

“Tôi không cần sự đồng cảm của các ông!” Quan Kiện dường như hoàn toàn không để ý tới người đối diện là cảnh sát “mặt sắt đen sì”, nước mắt tuôn trào, “Chỉ có mình tôi biết mùi vị vĩnh viễn mất đi Thi Thi là như thế nào, tôi không hy vọng các ông hiểu được bao nhiêu”. “Gần đây”, người cảnh sát ho nhẹ một tiếng, “giữa 2 người có sự thay đổi nào về mặt tình cảm không, ví dụ như, cô ấy đề nghị chia tay?”

Để loại bỏ khả năng mưu sát vì tình?

“Không có.” Đôi mắt Quan Kiện lại ươn ướt, đây là lần thứ mấy rồi?

“Không có cô gái nào biểu lộ tình cảm với anh?”

Để loại trừ khả năng mưu sát “tuyệt tình” sau khi đã thay lòng đổi dạ? Những câu hỏi vô vị như vậy còn kéo dài bao lâu nữa đây?

“Sếp Trần, tôi biết ông là nhân viên điều tra vụ án, cần tất cả sự thật và chứng cứ, nhưng, cô ấy là người con gái mà tôi yêu nhất, trong lúc này, lòng tôi rất rối, không thể giải thích rõ các đầu mối được...”

“Hiểu rõ các manh mối là công việc của chúng tôi, đúng không?”

‘Lòng rối loạn’ luôn luôn là lý do của những kẻ bất hợp tác hoặc có ý che giấu. Đừng quên, cho đến giờ anh vẫn chưa cung cấp cho chúng tôi bất cứ chứng cứ văng mặt ở hiện trường nào!” Cảnh sát Trần tuy vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng ngữ điệu đã rất gay gắt.

Hiển nhiên, tôi là nghi phạm số 1 của các ông. Quan Kiện hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhắc nhở bản thân, tập trung tinh thần, phải mau chóng rời khỏi chỗ này, đã từng nghe nhiều chuyện về cách “thăm vấn Marathon” này, anh không hy vọng trở thành nhân vật chính trong câu chuyện tiếp theo. Nhưng kết quả của sự tập trung này là, anh lại càng không thể tập trung, càng nhớ Hoàng Thi Di mãnh liệt hơn, nụ cười rạng rỡ của cô, hơi thở nhẹ nhàng của cô, mái tóc dài đã từng quấn quít bên gáy anh, giờ lại rũ xuống một bên mép bàn giải phẫu.

Hộp sọ bị xẻ ra, lòng ngực bị cắt ra.

Có lẽ, chỉ có nước mắt mới có thể che mờ được cảnh vô cùng thê thảm này.

*

Cảnh sát Trần chăm chú nhìn Quan Kiện, anh chàng này hình như là một người có cách nghĩ rất riêng, đang cố gắng kềm nén nước mắt. Nước mắt đau khổ? Có thể là nước mắt ân hận, có thể là nước mắt che đậy, cũng có thể là những tình cảm phức tạp khác. Nước mắt

không thể chứng minh bất cứ điều gì, chàng trai này còn chưa cung cấp đầy đủ thông tin để chứng minh mình vô tội.

Có nên để cậu ta ổn định 2 ngày rồi mới tiếp tục thẩm vấn? Cho cậu ta đủ thời gian soạn ra một câu chuyện và lý do hoàn hảo? Thực ra hung thủ thật sự cần bản không cần dùng cơ hội “xả hơi” này – thủ đoạn gây án tàn nhẫn như vậy, cách bố trí tỉ mỉ cẩn thận như vậy, nhất định là đã sớm có lý do kỹ càng, thậm chí là có chứng cứ không có mặt ở hiện trường.

Một chàng trai trẻ như vậy, có thể chịu đựng nổi cách “thẩm vấn Marathon” không? Có chịu được tinh thần bị suy sụp, bị tra tấn bức cung ?

Làm cảnh sát đã hơn 20 năm, vụ án giết người tàn nhẫn như vậy, hiện trường đầm máu như vậy, cách thức phanh thây mổ bụng theo kiểu giải phẫu tử thi, hình như đây mới là lần đầu tiên ông gặp phải. Theo kết luận sơ bộ của phía cảnh sát, tay chân của Hoàng Thi Di từng bị trói chặt, miệng bị nhét khăn, lúc bị giải phẫu vẫn còn đang thở, tim vẫn còn đập. Ban này đã có kết quả khám nghiệm của pháp y, trong máu không còn sót lại bất cứ chất gây mê nào. Bất luận là ai gây ra tội ác này, cũng nhất định là một kẻ cực kỳ biến thái.

Anh chàng đẹp trai trước mặt, hình như không phù hợp với hình tượng “sát thủ biến thái” trong lòng ông.

Ông đặt một ly nước đầy trước mặt Quan Kiện.

“Trước khi chúng ta tiếp tục, anh còn có gì muốn nói, về khoảng thời gian... khoảng thời gian Hoàng Thi Di bị giết?”

Quan Kiện nhếch môi suy nghĩ: “Trong khoảng thời gian Thi Thi bị hại, tôi đã trông thấy ‘bọn họ’.”

*

”Một câu chuyện rất thú vị” – Cảnh sát Trần sau khi nghe xong câu chuyện từ nhỏ mà Quan Kiện đã trải qua, lạnh lùng nói. Bây giờ trên thị trường rất thịnh hành loại tiểu thuyết kinh dị, thần bí. Lần trước chat với đồng nghiệp làm bên Cục quản lý bảo mật mạng, rất nhiều sinh viên cũng thích lên mạng xem, thậm chí là viết những tiểu thuyết ma quỷ như vậy. “Cậu bé” họ Quan này, tuy là sinh viên y khoa, nói không chừng cũng có khả năng sáng tác thiên phú.

“Xem ra ông không tin, nếu đổi là tôi, có lẽ cũng không thể tin, nhưng những gì tôi nói đều thực sự đã xảy ra, có những chuyện tôi nhớ, có những chuyện là do mẹ kể tôi nghe.”

Đây là một “cậu bé” thông minh tuyệt đỉnh.

“Có thể tổng kết lại một lần nữa không, lần này nhìn thấy ‘bọn họ’, là ai? Hình dáng như thế nào?”

“Gần đây khi tôi làm thí nghiệm thôi miên ở Viện nghiên cứu y dược Trung - Tây của giáo sư Nhậm, rất thường trông thấy cảnh này, một hành lang vừa dài vừa tối, cuối hành lang bật sáng một ngọn đèn, ngay dưới đèn là một cái bàn, nằm trên bàn là một người con gái, tối hôm đó, khi tôi đợi Gia Cát Thắng Nam ở Đại học Giang Kinh, cũng nhìn thấy cảnh tượng này...”

“Cũng tức là nói, anh dự đoán được Hoàng Thi Di sẽ bị giết?”

“Nói chính xác hơn là, tôi không thể dự đoán được cái chết, nhưng tôi có thể cùng lúc ‘nhìn thấy’ cái chết diễn ra. Những thứ nhìn thấy trong lần thí nghiệm thôi miên trước rất mơ hồ, người nằm trên bàn tôi nhìn không rõ là ai, nhưng tối hôm qua trước khi tôi ngất xỉu, nhìn thấy ‘bọn họ’, người nằm trên bàn, tôi có thể khẳng định là Thi Thi. Tính ra, thời điểm đó trùng khớp với khoảng thời gian Thi Thi bị hại.” Quan Kiện dần dần bình tĩnh trở lại.

“Nói như vậy, sự xuất hiện của ‘bọn họ’ giúp anh ‘thấy được’ quá trình bị hại của Hoàng Thi Di, lẽ nào lại thật sự không có chút manh mối nào của hung thủ sao?”

“Có thể là tôi chưa nói rõ, Thi Thi bị hại như thế nào, tôi không thấy được gì hết, nhưng tôi có thể cảm giác được những thương tổn mà cô ấy phải chịu. Đầu tiên tôi cảm thấy ngực đau dữ dội, nếu tôi đoán không lầm, đầu tiên hung thủ dùng hung khí đâm vào tim Thi Thi...” Cảnh sát Trần trong lòng ngạc nhiên, những gì Quan Kiện nói đều trùng khớp với kết luận của pháp y.

“... Tiếp theo hung thủ mở hộp sọ, sau đó, cắt một đường ngay chính giữa lòng ngực, từ chỗ gần xương đòn gánh mở lòng ngực ra, dùng tay xé...” Giọng Quan Kiện ngày càng nhỏ, yết hầu cử động một cách khó khăn, cuối cùng ngừng hẳn lại, nước mắt lại trào ra, nhỏ xuống đôi tay run rẩy.

Trong lòng cảnh sát Trần nảy sinh một cảm giác vô cùng phức tạp đối với Quan Kiện, không biết là nên tin tưởng cậu ta, tin tưởng sự chân thành và đau khổ trong ánh mắt cậu ta, hay là nên coi tất cả những gì cậu ta nói là rác rưởi, bịa đặt? Lúc này ông mới phát hiện, mình cũng như Quan Kiện, cũng hầu như cả đêm không hề chớp mắt.

“Ông có điều tra nhật ký điện thoại trong điện thoại của Thi Thi chưa? Những liên lạc gần đây của cô ấy... Ai hẹn cô ấy đến nhà giải phẫu? Tại sao cô ấy lại không nói với tôi?” Quan Kiện đau khổ ôm đầu.

“Tôi đang muốn hỏi anh đây. Điện thoại của cô ấy, 70% là dùng để

nói chuyện yêu đương với anh, mỗi tháng 2 người nhắn cả trăm tin nhắn, một trong số đó là tin này. “ Trong lúc nói, trên tay cảnh sát Trần đã cầm thêm một cái điện thoại nữa, Nokia N72, [hí hí, Nokia N72 mà có nắp gập, tác giả QCN sơ hờ ời – xem 2-2], chính là quà sinh nhật 2 tháng trước Quan Kiện tặng Hoàng Thi Di. Trên màn hình là tin nhắn: “Muốn so gan? Nhà giải phẫu cũ Đại học Y Giang Kinh, 8983.”

Người nhắn tin, chính là Quan Kiện. Số điện thoại của Quan Kiện được ghi rõ ràng trên màn hình.

“Tôi là một lão già cổ hủ, sau khi điều tra mới biết, thì ra 8983 chính là câu viết tắt ‘không gặp không về’ của các bạn trẻ các anh. Anh giải thích cho tôi biết xem, thế này là thế nào?”

Nhớ đến chuyện cũ, mũi Quan Kiện lại cay cay. “Chuyện xảy ra ít nhất cũng đã một tháng, hình như tôi giới thiệu với cô ấy một quyển sách có liên quan đến nhà giải phẫu cũ của Đại học Y Giang Kinh, cô ấy xem xong bảo là không sợ, cười tôi nhát gan, tôi mới đề nghị thi gan cùng cô ấy, thật ra chỉ là đùa giỡn mà thôi”. Quan Kiện ngược mắt lên, về mặt cảnh sát Trần hoàn toàn không có chút cảm xúc nào. Mặt Quan Kiện càng trắng xanh.

“Tôi biết anh thích xem loại tiểu thuyết này, hy vọng là anh không bị ảnh hưởng...” Cảnh sát Trần do dự, có nên thừa lúc tinh thần của cậu bé này đang mềm yếu mà “truy cùng đuổi tận”, dùng cách thức mệt mỏi của môn chạy Marathon để điều tra?

Lúc này, ông lại thấy nước mắt đọng trên khoé mắt của anh.

Hoặc là cậu ta hoàn toàn vô tội, phải chịu đựng nỗi đau mất người yêu và áp lực bị thẩm vấn; hoặc là cậu ta là kẻ cực kỳ biến thái, kẻ nguy trang vô cùng khéo léo.

Trường hợp ngoại lệ duy nhất, chính là tuy cậu ta dày công tính kế giết người, nhưng bản thân lại hoàn toàn không biết.

“Xem ra anh rất mệt, ăn chút gì đi, rồi về phòng tạm giam nghỉ ngơi một chút.”

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng
Chương 5
Translated by Phoebus.

Nhà tạm giam của chi cục công an Văn Viên có 4 căn phòng nhỏ, mỗi bên gồm 2 phòng sát nhau. Ở giữa là một hành lang nhỏ, ngay cửa là trạm gác của cảnh sát. Quan Kiện vừa bước vào nhà tạm giam, lập tức có một cảm giác rất kỳ lạ: dường như anh đang bước vào giấc mơ, bước vào ảo giác của chính mình, bước vào hành lang dài tăm tối đó. Chỉ là, lần này, anh chính là đôi mắt thù hận và phẫn nộ trong bóng tối kia.

Thù hận và phẫn nộ, là đối với hung thủ tàn nhẫn đó, đối với bi kịch của Hoàng Thi Di.

Nếu hung thủ thật sự là mình?

Lúc Thi Thi bị sát hại, trùng hợp thay mình lại “ngất xỉu”?

Mình chính là “Gia Cát Thăng Nam” đó?

Lẽ nào mình bị mất trí?

Người đa nhân cách?

Tuy gần 2 ngày nay không hề chớp mắt, nhưng giờ nằm trên giường gỗ lạnh ngắt, Quan Kiện vẫn rất khó ngủ. Hoặc giả, mình vẫn còn đang ngủ mê, nên mới có cơn ác mộng này: người yêu chết đi, bản thân lại trở thành nghi phạm số 1, nằm trơ trọi trong nhà tạm giam này, nghe những lời nguyên rủa của kẻ bị tạm giam phòng bên.

Có khi nào đúng là mình?

Những suy nghĩ dần vật cứ hiện ra không ngừng ám ảnh anh: ngay cả chính anh cũng không thể chứng minh một cách lý tính sự trong sạch của mình.

Cửa đột nhiên mở ra.

Không ai muốn bị giam cầm, đặc biệt là một đứa trẻ. Tiểu Quan Kiện hầu như không do dự, bước ra khỏi căn phòng nhỏ.

Trước mặt là một hành lang dài và âm u, cũng giống như hành lang vẫn thường thấy trong thí nghiệm, một hành lang dẫn tới cái chết.

Lẽ nào, cái chết thảm khốc của Thi Thi còn chưa phải là cao trào của bi kịch?

Cậu bé quay trở lại căn phòng nhỏ. Nó thà mất đi tự do, cũng không muốn dùng khả năng “thiên phú” của mình phát hiện ra thêm bất cứ

điều gì.

Nhưng cuối cùng, nó vẫn bước ra khỏi căn phòng nhỏ, dường như đây là một sứ mệnh.

Sứ mệnh? Cách dùng từ thật nực cười mà cũng thật là đáng thương! Nếu như sứ mệnh của mình là không ngừng phát hiện ra những người thân thiết bên cạnh phải mất đi mạng sống, vậy mình chẳng phải là sứ giả của địa ngục, người truyền tin tức hành của Diêm Vương sao?

Nó ngoảnh đầu lại, phía sau cũng là một khoảng đen kịt, không hề có bóng dáng của cảnh sát trực ban. Phía trước, vẫn là bóng tối vô định – không hẳn vậy, nó gần như có thể dự đoán được, phía trước sẽ xuất hiện...

Một ánh sao thấp thoáng phía xa xa, lại là đom đóm? Nó bất giác bước lại gần.

Còn nhớ, nhà tạm giam chỉ có 4 căn phòng nhỏ, chỉ có thể giam được 4 người, tại sao khi đi trên con đường này, hai bên lại có nhiều phòng, nhiều ánh mắt lạnh lùng dõi theo như vậy?

Cuối cùng cũng nhìn rõ, phía trước là một ngọn đèn treo, lần này, nó thậm chí còn nhìn rõ được kiểu dáng của chụp đèn, được làm bằng sứ trắng, nửa giống cái đĩa nửa giống cái chén. Dưới ngọn đèn, lại là cái bàn đó, trên bàn, lại là một người con gái.

Có thể khẳng định là phụ nữ không?

Quan Kiện kinh ngạc phát hiện, người trên bàn, không giống như phụ nữ.

Lại là ai nữa đây?

Ngay trong thời điểm quan trọng nhất, hình ảnh lại nhoè đi.

Tuy không thể nhận ra, nhưng Quan Kiện gần như có thể khẳng định, đây là một người rất quen thuộc với nó.

Từ lúc nào, trong tay lại xuất hiện thứ này?

Quan Kiện giơ tay lên, muốn nhìn rõ xem vật mình đang cầm trong tay, khi ánh đèn lướt qua vật đó, loé lên một quầng sáng chói mắt.

Một con dao!

Một cảm giác ghê tởm cực độ khoá chặt lồng ngực và cổ họng, trong một thoáng Tiểu Quan Kiện cảm thấy mình không cách nào thở nổi.

*

“Chấm dứt thí nghiệm” - tiếng của giáo sư Nhậm.

Nghiên cứu sinh Phương Bình dùng 2 miếng bông gòn thấm đẫm cồn ấn vào huyết thái dương của Quan Kiện. Quan Kiện mở mắt ra, nhưng lập tức bị ánh đèn sáng rực làm loá mắt phải nhắm lại.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào mình vẫn còn trong thí nghiệm? Đột nhiên Quan Kiện cảm thấy hy vọng. Có lẽ, nhìn thấy Thi Thi bị hại, cũng là một phần hình ảnh trong thí nghiệm thôi, mình vẫn còn trong ảo giác!

Nhưng khi Quan Kiện mở mắt ra một lần nữa, phát hiện ra Hoàng Thi Di không hề có ở bên cạnh, kế bên giáo sư Nhậm là cảnh sát Trần và một cảnh sát khác nữa, anh mới biết mình không may mắn như vậy.

”Tôi... sao tôi lại ở đây?” Quan Kiện cảm thấy mình có lý do để tức giận. Anh thậm chí còn nổi nóng với giáo sư Nhậm - người mà anh vẫn rất kính trọng, anh có cảm giác bị bán đứng.

Cảnh sát Trần nói: “Giáo sư Nhậm tìm đủ mọi cách giúp đỡ anh, chứng minh với chúng tôi là những gì anh nói, đặc biệt là những chuyện hồi nhỏ anh đã trải qua, đều là sự thật. Là tôi mời giáo sư Nhậm tới diễn ‘thị phạm’ cho chúng tôi xem làm sao tiến hành thí nghiệm với anh, cho nên sau khi thôi miên anh xong đã chuyển anh đến phòng thí nghiệm của giáo sư Nhậm. Tôi đã xem qua một sổ ghi chép về những lần thí nghiệm trước, quả thật là có nhắc đến ‘hành lang tối đen’ và ‘thi thể nữ’.”

Quan Kiện nói: “Tôi hoàn toàn không thể xác định được người đó là phụ nữ, cũng không thể xác định được đó là một thi thể, luôn luôn nhìn không rõ. Chỉ có lúc Thi Thi bị hại, trước khi tôi ngất xỉu, mới nhìn rõ được.”

“Vậy vừa nãy anh đã nhìn thấy gì?” Ánh mắt sắc bén của cảnh sát Trần không rời khỏi khuôn mặt Quan Kiện.

“Cũng giống như lần trước, chỉ có điều, lần này người đang nằm trên bàn, không phải là phụ nữ nữa, không có mái tóc dài rũ xuống....

Phải nói là rất giống một người đàn ông, nhưng tôi không biết là ai... Thậm chí tôi còn cảm thấy, có lẽ là tôi.”

“Là anh? Căn cứ theo những gì anh đã trải qua mà suy ra quy luật, khi anh nhìn rõ được người nằm trên bàn, thì người đó phải chết.”

”Có thể là ‘đang chết’. Nếu đây là quy luật, thì cũng là một quy luật rất hoang đường.” Quan Kiện không thể chấp nhận “quy luật” này.

Ánh mắt của cảnh sát Trần vẫn dán chặt vào khuôn mặt Quan Kiện: đây là một cậu bé như thế nào? Là cảnh sát điều tra có thâm niên của chi cục, ông đã từng xử lý không biết bao nhiêu là vụ án hóc búa kỳ lạ, nhưng trước giờ ông chưa từng gặp một nghi phạm nào đặc biệt như vậy – một sinh viên Y thông minh, có khả năng nhìn thấy cái chết của người khác. Ông gần như muốn thả Quan Kiện ra ngay lập tức, để cho giáo sư Nhậm có thể nghiên cứu thấu đáo đối tượng thí

nghiệm "phi thường" này.

Giáo sư Nhậm cũng đã từng nói, bất kỳ người nào trong trạng thái thôi miên đều có khả năng nhìn thấy những cảnh không có thật, cũng giống như là nằm mơ vậy, không có logic gì cả, thường là những thứ nằm trong vô thức, ban ngày nghĩ nhiều thì ban đêm nằm mơ thấy thôi.

Hành lang dài tăm tối, xác chết trên bàn nhìn thấy trong thí nghiệm, nếu những hình ảnh này tồn tại trong vô thức của Quan Kiện, thì những thứ đó nói lên điều gì?

Có lẽ nó chứng tỏ là Quan Kiện đang tưởng tượng ra những cảnh khủng khiếp này, những cảnh tượng có thể xây dựng được. Nhà giải phẫu cũ của Đại học Y Giang Kinh mà Quan Kiện hiểu rõ từng góc ngách, trùng hợp thay lại trở thành bối cảnh của câu chuyện, Hoàng Thi Di bị giết, gần như hoàn toàn phù hợp với những cảnh "trong mơ" của anh

"Những bằng chứng giáo sư Nhậm cung cấp tuy là rất quan trọng, nhưng hoàn toàn không thể loại trừ anh ra khỏi danh sách đối tượng tình nghi. Nhưng anh phải cảm ơn chế độ bảo lãnh trong khi đợi thẩm vấn của chúng tôi. Anh đi với tôi về cục làm một số thủ tục, rồi có thể về nhà... Ba mẹ anh đang đợi anh đó. Họ đã vì anh chạy vạy khắp nơi, chịu rất nhiều nguy hiểm. Đừng tưởng là từ nay anh có thể tự do rồi, nếu vụ án có tiến triển mới, chúng tôi có thể thẩm vấn anh bất cứ lúc nào, cho nên tốt nhất là anh nên hợp tác, không được đi lại lung tung, ngoan ngoãn ở lại Giang Kinh này, hoặc là nhà anh, hoặc là ký túc xá nơi anh ở, bệnh viện trực thuộc số 1 nơi anh thực tập mà thôi."

Quan Kiện gật đầu, thật lòng hy vọng "tiến triển mới" mau chóng xuất hiện, để có thể làm sáng tỏ cái chết của Hoàng Thi Di.

Bất cứ người nào cũng đều không nên chết một cách mờ ám. Đặc biệt là người bị mưu sát một cách tàn khốc như vậy.

Nhưng nếu "tiến triển mới" vẫn rơi trúng đầu mình thì sao? Đó vẫn là thực tế mà mình phải chấp nhận.

Quan Kiện đi theo cha mẹ bước ra khỏi cửa của cục cảnh sát, từ trên đỉnh đầu đột nhiên truyền xuống mấy tiếng chim kêu “Quác... quác...” Mười mấy con quạ đen lượn vòng trên đỉnh đầu anh không chịu bay đi.

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng Chương 6

“Thằng nhóc này, về tới nhà là không nói câu nào, con có gì khó chịu, nghĩ quần hả, sao không nói cho ba mẹ biết... Trong lúc này, con càng phải nên tâm sự với ba mẹ nhiều hơn mới phải chứ.” Mẹ của Quan Kiện – bà Vạn Đình Phương – một lần nữa lại lên tiếng phàn nàn.

“Con nó muốn yên tĩnh, thì để cho nó yên tĩnh một chút đi. Khi nào nó cần, tự khắc sẽ tâm sự với chúng ta mà, đúng không?” Ông Quan Thiệu Bằng luôn cảm thấy mình hiểu con trai nhất, câu nói này ông vừa nói đỡ giùm cho con, lại vừa giống như đang hỏi con, thật lòng hy vọng con trai có thể vì thế mà mở miệng. Lớn tuổi mới có được một mụn con, ông vốn yêu chiều con, nhưng đối với Quan Kiện ông vẫn luôn dạy dỗ nghiêm khắc.

”Thôi được rồi, thằng bé Quan Kiện này tính tình khó hiểu, vốn là do di truyền mà.” Vạn Đình Phương cũng biết là tính mình hay cảm ràm, nhưng chẳng lẽ đó không phải là trách nhiệm của người làm mẹ sao? Huống chi, công tác ở phòng y tế của nhà máy hai mươi lăm năm, bệnh nhân đến khám toàn là người quen, xét trên nghĩa rộng thì đều là đồng nghiệp cả, miệng làm sao có thể ngừng nói được chứ? Bà biết thực ra Quan Thiệu Bằng cũng không phải là người lạnh lùng, chỉ là vì dù sao ông cũng là một phó phòng của Sở Xây dựng, cũng sắp tới tuổi về hưu rồi, ông biết nên nói những gì, và lúc nào thì nên nói.

Trong đầu Quan Kiện lúc này trống rỗng.

Tại sao lại là Thi Thi?

Trống rỗng.

Rơi xuống khoảng trống đó, là nước mắt.

Hay là ... Buổi tối hôm đó, anh có một khoảng thời gian đau đến mất cả tri giác, trong khoảng thời gian trống rỗng đó, anh có đủ thời gian quay trở về khu nhà giải phẫu cũ? Cảm giác đau đớn đó, tại sao lại

“thật” đến như vậy? Thật đến mức phản ánh được từng chi tiết Hoàng Thi Di bị hại, lưỡi dao sắc bén xuyên vào lồng ngực, hộp sọ bị cứa, da bị xé toạc, xương sườn bị cắt đứt... cũng giống như là chính bản thân mình trải qua vậy – mặc dù anh chẳng hề nhìn thấy được quá trình đó, nhưng tại sao anh vẫn “cảm nhận” được đúng lúc như vậy? Trừ phi... trừ phi... trừ phi tất cả những điều này đã tồn tại trong đầu anh từ lâu, tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn trong đầu anh. “Bọn họ” vẫn lẩn khuất trong đầu anh.

Ý nghĩ này làm anh toát mồ hôi lạnh.

Cảm giác này, so với cảm giác tận mắt nhìn thấy máu tuôn ướt đầm còn làm cho anh cảm thấy buồn nôn hơn.

Bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ xem.

Lẽ nào, tận sâu thẳm trong lòng mình, thật sự có một khoảng mờ mịt, ngay cả bản thân cũng không phát hiện được? Có phải điều này có thể giải thích được cảm giác đau như cắt lúc đó? Mình đang đấu tranh với chính mình. Giết người mà mình yêu nhất, vốn là đau đớn nhất tàn nhẫn nhất.

Giả sử hung thủ là mình, vậy động cơ là gì?

Trong đầu cứ lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần cái ý nghĩ đó, những hồi tưởng bất tận. Anh nâng niu từng khoảnh khắc ở bên Hoàng Thi Di. Trong 3 năm, đương nhiên là hai người cũng không ít lần cãi nhau, giận hờn, thậm chí có đến mấy ngày không nói chuyện, nhưng đều là khúc nhạc đệm mà tình yêu nào cũng có, không có lần nào đáng phải ôm hận.

Có lẽ, từ tận đáy lòng, mình có tính ác bẩm sinh?

Cho nên mình mới có thể nhìn thấy “bọn họ”, mình mới có thể “kết nối” với tội ác và bóng tối.

Nhưng, tại sao lại nhìn thấy một người giống đàn ông đang nằm trên bàn? Thậm chí, còn có cảm giác đó là mình?

Chuông cửa đột nhiên reo vang, phá vỡ sự yên tĩnh của ngôi nhà nhỏ. Vạn Đình Phương khẽ giọng “Tạ ơn trời đất!”, chạy vội ra mở cửa.

Đứng ngay cửa là một cô gái dáng cao gầy, da trắng đến mức gần như trong suốt 🍉, đôi mắt rất to, tóc dài ngang vai, nhuộm màu nâu hạt dẻ, vừa mang vẻ đẹp thời thượng, vừa không mất đi vẻ thủy mị của một cô gái. Vạn Đình Phương nở một nụ cười, khẽ gọi: “San San!”, nhiệt tình kéo tay cô gái.

Thấy người vừa tới là Âu Dương San, Quan Kiện thở dài, đứng dậy đi vào phòng ngủ của mình. Vạn Đình Phương nhanh tay lẹ mắt, bước lên phía trước kéo tay con trai: “Tiểu Kiện, sao con lại không có

chút lịch sự nào hết vậy? Tuy là San San thân thiết với gia đình chúng ta, nhưng con cũng không thể làm mặt lạnh như vậy chứ, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có!”

Quan Kiện vẫn không nói tiếng nào, Âu Dương San dịu dàng nói: “Tâm trạng anh không tốt, nên em tới thăm anh, chứ cũng không có chuyện gì gấp đâu. Em sẽ về ngay... Ba mẹ em hỏi thăm anh và hai bác.”

Gia Đình Âu Dương trước đây là hàng xóm của nhà họ Quan, Âu Dương San và Quan Kiện chơi thân từ nhỏ đến lớn, cô nhỏ hơn anh 1 tuổi, cũng đang học ở đại học Y Giang Kinh. Mẹ cô – cô giáo Diêu – từng là giáo viên mầm non của nhà trẻ trong nhà máy nơi Vạn Đình Phương công tác, cũng là bạn thân của Vạn Đình Phương. Thỉnh thoảng Vạn Đình Phương và Quan Thiệu Bằng bạn, không đến đón Quan Kiện kịp, cô Diêu sẽ chở Quan Kiện và Âu Dương San về nhà, cho 2 đứa trẻ chơi với nhau. Tuy rằng sau này nhà họ Quan đã dọn đến khuôn viên của Sở Xây dựng, nhưng hai gia đình vẫn thường xuyên qua lại những ngày giỗ chạp lễ Tết, thân thiết như là người trong gia đình. Cho nên không biết là từ bao giờ, người lớn hai bên đã ngầm cho rằng đôi kim đồng ngọc nữ này sẽ sống bên nhau trọn đời.

Cho nên dù ở nhà hay ở trường Đại học Y Giang Kinh, Âu Dương San đều lộ rõ vẻ tức giận với “kẻ cướp đoạt tình yêu” Hoàng Thi Di, điều này không phải là bí mật gì.

Vạn Đình Phương thấy Âu Dương San quay đầu định ra về, liền vội vàng kéo lại: “Con ở xa xôi tới đây, ngay cả bữa cơm cũng không ở lại ăn với hai bác được sao? Vừa đúng lúc Tiểu Kiện được thả về nhà sau hai ngày điều tra, bác mua ít thức ăn, cháu ở lại ăn với chúng tôi rồi hãy về.”

Âu Dương San liếc nhìn Quan Kiện, rụt rè nói: “Nhưng anh ấy...”

Vạn Đình Phương : “Kệ nó! ... Con cũng biết, tính nó trầm như vậy. Cứ quyết định vậy đi ha, con nhất định phải ở lại đây ăn bữa cơm. Gì đâu mà vừa mới sáng ra là cả nhà chẳng ai nói với bác một lời rồi!”

Âu Dương San lúc này mới cười, nói: “Hay quá, con thích nhất là được ăn món của dì nấu, để con giúp dì một tay!”

Vạn Đình Phương khẽ thở dài: Thi Thi chết thảm, Tiểu Kiện tuy là tội nghiệp thật, nhưng có con bé San San tuyệt vời như vậy quan tâm nó, coi như là nó còn có phúc!

Quan Kiện vươn vai đứng dậy, tuy là từ khi anh yêu Hoàng Thi Di, Âu Dương San đã mấy lần gây “náo loạn” ở trường đại học, làm anh và Hoàng Thi Di rất khó xử, nhưng anh vẫn giữ thái độ lịch sự với cô

em gái nhỏ này, cũng không đem chuyện cô gây rối kể với người lớn hai bên. Chỉ là trong lúc này anh thật sự không còn lòng dạ nào nói chuyện, bèn trốn vào phòng riêng của mình.

Âu Dương San cũng bước vào theo.

Thiệt là hết cách, từ mẹ tới cô bạn hàng xóm, không có người nào để anh yên.

"Đây là quyển sách anh mới mua, nếu em thích, cứ lấy đọc." Quan Kiện chỉ đại lên chồng sách trên kệ, thần thờ nói.

Âu Dương San cúi đầu, thấp giọng: "Anh Tiểu Kiện, em đến để xin lỗi."

"Em không làm gì sai, sao phải xin lỗi?"

"Chuyện của Thi Thi, em nghe cũng giật mình. Em rất hối hận trước đây đã xử sự không phải với hai người. Thật đấy!". Âu Dương San len lén ngẩng đầu lên nhìn Quan Kiện: "Chắc là anh không trách em nữa đâu há?"

"Chuyện đã qua rồi, nhắc đến làm gì?" Trong lòng Quan Kiện chua xót, anh ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương San.

"Anh toàn nhìn thẳng vào người ta, em giống khủng long lắm à?"

Thật ra Âu Dương San là một cô gái rất xinh đẹp, những người theo đuổi cô có thể xếp thành hàng dài từ cổng Đại học Y Giang Kinh đến bờ hồ Chiêu Dương. Hai người cùng lớn lên bên nhau, thân như anh em, tuy Quan Kiện và Âu Dương San chưa từng bày tỏ tình ý gì với nhau, nhưng tình cảm của cô anh không phải là không hiểu. Bản thân anh vẫn thương yêu cô như em gái, nhưng San San lại cho rằng Hoàng Thi Di đã chen vào quan hệ giữa họ, nên hận Hoàng Thi Di đến thấu xương.

Hận đến thấu xương... Quan Kiện giật mình, ngược mắt nhìn Âu Dương San. Âu Dương, Gia Cát, trùng hợp thay đều là họ kếp!

"Anh không trách em là được rồi." Khuôn mặt Âu Dương San rạng rỡ trở lại. "Anh nói xem, anh có thấy chuyện Thi Thi bị hại có vẻ gì đó kỳ lạ không? Cô ấy chỉ là một sinh viên bình thường, có thể gây thù chuốc oán với ai được chứ, ra tay độc ác như vậy..." Âu Dương San ngừng lại, nhìn sắc mặt Quan Kiện, rồi nói tiếp: "Thôi bỏ đi, đợi mọi chuyện qua rồi chúng ta hãy nói tiếp về vấn đề này."

Phải rồi, Thi Thi chỉ là một sinh viên bình thường, tại sao lại bị sát hại bằng một thủ đoạn tàn nhẫn như vậy? Tuy rằng cô ấy rất can đảm nhưng sao lại có thể một mình đi đến một nơi rừng rợn như khu nhà giải phẫu cũ để chờ người? Trừ phi, hung thủ là một người cô ấy hết sức quen thuộc hoặc tin tưởng.

Ví dụ như mình. Hoặc là...

“Em nói đi, anh có thể chịu được mà”. Quan Kiện muốn nghe “cao kiến” của Âu Dương San.

“Cho nên em cảm thấy, đây tuyệt đối không phải là một vụ án mưu sát ‘ngẫu nhiên’, anh có từng nghĩ tới, hành động phi nhân tính như vậy, có khi nào là không phải do người làm không? Ý em là... ví dụ như... ác quỷ gây ra... Anh đã xem truyện ‘Kỳ án ánh trăng’ rồi mà, phải không?”

Lòng Quan Kiện chùng xuống, dường như, đây là lời giải thích “hợp lý” duy nhất.

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng

Chương 7

Tuy đã được cảnh sát Trần nhắc nhở, trong thời gian bảo lãnh chờ thẩm vấn, bất cứ lúc nào gọi là phải đến, nhưng Quan Kiện không ngờ là giấy gọi lại gửi đến nhanh như vậy.

“Lần cuối cùng anh nhìn thấy Chử Văn Quang là khi nào?”

Phản ứng đầu tiên của Quan Kiện là có chút kỳ lạ khó hiểu: “Lần cuối cùng chính thức gặp mặt là buổi tối hôm Thi Thi bị hại, ngày 11/10, chúng tôi cùng đi đến nhà ăn dùng cơm.”

“Ồ?” Đôi mắt của cảnh sát Trần lướt trên mặt Quan Kiện. Một lúc sau, ông lại nói: “Chúng tôi đã mở hồ sơ vụ án, đang điều tra sự mất tích của Chử Văn Quang.”

“Cái gì?” Quan Kiện không kiềm chế được đứng bật dậy.

“Cũng hơn 9h tối ngày 11/10, Chử Văn Quang rời khỏi ký túc xá, sau đó không ai còn trông thấy cậu ta nữa.”

“Ngày Thi Thi bị hại!”

“Không sai, trong ký túc xá không phát hiện được bất cứ dấu vết nào chứng tỏ cậu ta đi xa, tất cả đồ đạc đều còn nguyên. Anh có manh mối gì khác không? Ví dụ như, có ai có mâu thuẫn với cậu ta, gần đây tâm trạng cậu ta có gì không ổn định...”

Trong khoảng thời gian Thi Thi bị hại, Chử Văn Quang mất tích, gần như có thể khẳng định hai việc này có liên quan với nhau. Nhưng Quan Kiện lại không thể cung cấp được bất cứ manh mối nào.

“Chử Văn Quang có thân với Hoàng Thi Di không?”

“Đương nhiên là thân, Chử Văn Quang là bạn thân nhất của tôi, cũng gần như là bạn thân của Thi Thi vậy”. Quan Kiện có cảm giác cảnh

sát Trần có vài điều không tiện nói ra.

Lẽ nào cảnh sát Trần nghi ngờ Chữ Văn Quang là hung thủ? Nhưng vậy thì tại sao chứ? Lẽ nào giữa Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang ... có gì đó? Có phải là mình thường ngày quá sơ ý, bỏ qua không quan sát những chi tiết nhỏ nhặt? Mà trùng hợp thay điều này có thể giải thích tại sao Thi Thi lại giấu mình việc cô ấy đi đến toà nhà giải phẫu. Nhưng Quan Kiện nghĩ đến đầu đầu cũng không thể nhớ nổi dù là chỉ một chút manh mối, chuyện tình cảm mờ ám giữa Thi Thi và Chữ Văn Quang. Có phải là Chữ Văn Quang yêu đơn phương, không thể có được Thi Thi nên đã chủ tâm giết cô ấy? Điều này lại có thể giải thích được Chữ Văn Quang vì sợ tội nên bỏ trốn; nhưng nếu cậu ấy không phải là hung thủ, thì rất có khả năng trở thành người bị hại tiếp theo. Nghĩ đến đó, Quan Kiện không kèm được toàn thân toát mồ hôi lạnh.

*

Phía cảnh sát đã cố gắng hết sức, tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không phát hiện được bất cứ dấu vết nào của Chữ Văn Quang. Ba mẹ của Chữ Văn Quang cũng đã từ ngoài quê vội vã đến, sốt ruột chờ tin của cảnh sát.

*

Tối chủ nhật, lại là ca đêm, Quan Kiện rời nhà, vội vã đi đến bệnh viện trực thuộc số 1 thực tập. Khi anh đi đến cửa phòng khám, “bọn họ” lại xuất hiện, lại còn có cả hành lang dài tăm tối đó!

“Rốt cuộc là anh đã nhìn kỹ chưa? Người bị hại kế tiếp là ai?” Bên kia đầu dây điện thoại cảnh sát Trần nôn nóng hỏi.

“Không có... chỉ là lóe lên một khắc rồi thôi, không nhìn rõ được. Tôi... tôi thật sự rất sợ đó là Chữ Văn Quang... Nếu thật sự là cậu ấy, ít ra cũng chứng minh được cậu ấy có thể vẫn chưa bị giết, chúng ta phải nắm chắc... thời gian không còn nhiều nữa.” Trong lòng Quan Kiện nghĩ: Đi đâu để tìm được cái hành lang dài đó đây? Đây có lẽ là khả năng duy nhất để ngăn chặn bi kịch phát sinh.

“Hiện giờ anh đang ở đâu?”

“Trước cửa bệnh viện trực thuộc số 1”

“Anh đừng đi đâu cả, tôi sẽ đến ngay. Nhớ, tuyệt đối không được chạy lung tung.”

“Được.”

Đúng ngay lúc Quan Kiện đóng nắp điện thoại lại, “bọn họ” lại vô tình xuất hiện.

Hành lang dài tăm tối đó, những ánh mắt phần nộ đó, con đom đóm ử rử đó, lóe lên trong đôi mắt đang mở to gần như vô hồn của anh.

Một tay anh ấn mạnh lên huyết thái dương, cố gắng nhìn rõ hình dáng của “bọn họ.”

Có lẽ, cũng không cần nhìn rõ làm gì, chờ khi nhìn rõ được “bọn họ” thì bị kịch đã lên đến cao trào mất rồi.

Nhưng anh định thử nhìn rõ hành lang đó, nơi bị kịch xảy ra.

Hành lang hình như ở dưới một ngọn đèn lúc sáng lúc tắt, anh thấy rõ hơn rồi, nửa phần tường trên màu trắng, nửa phần dưới hình như màu lục.

Hành lang của bệnh viện!

Đột nhiên anh nhớ ra, toà nhà chính của bệnh viện trực thuộc số 1 gần đây có xây thêm 1 tầng lầu nữa, mở rộng thành phòng phẫu thuật, công trình đã hoàn thành, các thiết bị cũng đã sắp sửa lắp xong, những ngày này rất có thể bị bỏ trống.

Anh trừng mắt lên, không muốn nhìn thấy “bọn họ” nữa, hai tay huơ loạn xạ trước mắt, dường như làm như vậy có thể đuổi được “bọn họ” đi, bởi vì khi cảnh tượng cuối cùng lộ ra, nhất định sẽ vô cùng thê thảm.

Người qua đường nhìn anh, nhất định sẽ cho rằng anh bị điên.

Dao nhọn xuyên tim!

Cơn đau dữ dội gần như làm anh mất đi tri giác.

Không thể đợi được nữa, anh phải bắt hung thủ. Lúc Quan Kiện hơi tỉnh lại, liền bắt đầu ba chân bốn cẳng chạy về phía toà nhà chính của bệnh viện trực thuộc số 1.

Giây phút bước vào thang máy, Quan Kiện lại cảm thấy một cơn đau dữ dội nữa, xương sọ, xương quai xanh và xương ức, dường như đang bị cưa ra, tháo rời. Đau buốt như có từng làn sóng cuộn trào mãnh liệt ập tới, Quan Kiện suýt ngất xỉu.

Thang máy cuối cùng cũng ngừng ở tầng 12, trước đây vốn là tầng cao nhất. Tầng còn lại vẫn chưa lắp thang máy, muốn lên phải đi bằng cầu thang. Quan Kiện há miệng thở hổn hển, chạy ra khỏi thang máy, “bọn họ” lại xộc đến trước mặt.

“Bọn họ” chỉ là một con đom đóm nhỏ bé, một mình bay lượn trong bóng tối.

Bay đến cầu thang bị che phủ bởi những lớp giấy các-tông màu xám, bay vào hành lang dài tăm tối.

Một luồng sáng, như ánh chớp, rọi lên khuôn mặt của người nằm trên bàn.

Khuôn mặt quen thuộc, người bạn thân thiết.

Tất cả lại trở nên tối đen như cũ.

Đẩy cánh cửa cuối cầu thang ra, mới là hành lang dài tăm tối đó.

Con đom đóm nhỏ bé đó đang chờ anh.

Trừ con đom đóm ra, trong hành lang không hề có chút ánh sáng nào.

Quan Kiện mở nắp điện thoại – nguồn sáng quá yếu ớt, chỉ có thể chiếu sáng lờ mờ xung quanh người anh... Anh nhìn thấy bức tường, vừa quét sơn xong, nửa trên trắng nửa dưới xanh.

Anh bắt đầu bước nhanh về phía trước, con đom đóm cũng bay nhanh hơn.

Hai bên hành lang là các phòng phẫu thuật, phòng chuẩn bị.

Đột nhiên, phía trước một luồng sáng lóe lên, chói đến mức Quan Kiện phải nheo mắt lại.

Liền sau đó, đôi mắt anh lập tức mở to, tuy đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng anh vẫn không dám tin vào cảnh trước mắt.

Phía cuối hành lang, một cái đèn pin thông xuống, ánh sáng công suất cao của đèn pin chiếu xuống, một cái bàn phẫu thuật bị bao phủ bởi máu tươi.

Chữ Văn Quang cũng chết thảm như Hoàng Thi Di vậy.

Quan Kiện khóc, nhưng khóc không thành tiếng.

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng **Chương 8**

“Phía trường học chỉ cung cấp cho tôi một số thông tin cơ bản, cậu là sinh viên năm 4? Thực tập ở bệnh viện nào?” Chuyên gia trị liệu tâm thần trẻ nhất Nam Kinh đầy triển vọng Du Thư Lượng không hề mở hồ sơ bệnh án của Quan Kiện ra, bởi vì bên trong hầu như chẳng có gì. Quan Kiện là một sinh viên khỏe mạnh, không hề có bất cứ bệnh sử thần kinh nào hoặc vấn đề gì về tâm lý.

“Bệnh viện trực thuộc số 1”. Cảm giác căng thẳng ban đầu của Quan Kiện đã bị nụ cười vẫn còn giữ nét sinh viên và vẻ hoà nhã của Du Thư Lượng làm cho tan biến. “Học kỳ trước học môn Thần kinh học, hai bệnh tâm thần phân liệt và stress là do thầy dạy mà.”

“Vậy xem ra tôi cũng không cần tự giới thiệu nữa. Chúng ta vẫn là bạn đồng môn.” Du Thư Lượng liếc nhìn viên mắt thâm quầng của Quan Kiện. “Hình như cậu cũng giống y như tôi hồi còn đi học, cũng

thuộc loại ‘cú đêm’?”

Quan Kiện gật đầu.

“Cậu nhất định là rất siêng năng, chẳng bù với tôi hồi đó, thức khuya toàn là chui vào phòng tối rửa ảnh. Thời gian qua nhanh quá, vừa chớp mắt, mọi người đều đã dùng máy ảnh kỹ thuật số cả rồi.”

Quan Kiện lịch sự cười: “Tôi cũng thuộc loại siêng năng. Nhưng khoảng thời gian gần đây, ông nhất định cũng nghe cảnh sát Trần nói, trong cuộc sống của tôi có rất nhiều xáo trộn. Nói thật, có nhiều lúc, tôi thậm chí không biết có nên tin mình hay không nữa.” Quan Kiện miêu tả với Du Thư Lượng khả năng thiên phú của mình, có thể nhìn thấy “bọn họ”, những thí nghiệm mà anh đã trải qua, cùng với cái chết thê thảm của Thi Thi và người bạn thân Chữ Văn Quang. Du Thư Lượng cũng đã nghe phong phanh về vụ án của Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang, “Cho tôi biết, cảm nhận gần đây của cậu, cậu nghĩ những gì, nói những gì?”

“Gần đây, đặc biệt là sau khi bạn gái tôi bị sát hại, tôi phát hiện, thì ra trời thực sự có thể sụp xuống...”

Du Thư Lượng chăm chú lắng nghe Quan Kiện tường thuật lại, trước mắt ông là một chàng trai cùng lúc phải chịu đựng thử thách to lớn về cả sinh lý và tâm lý, ít nhất cũng nói lên rằng, câu chuyện của Quan Kiện rất thành công. “Bọn họ” mà Quan Kiện thấy, sự đau đớn cùng cực kỳ quặc mà anh phải chịu đựng, đây là hai tầng ảo giác từ ý đồ cho đến cảm nhận, hầu như làm cho người ta lập tức nghĩ ngay đến những chẩn đoán có liên quan đến bệnh tâm thần phân liệt – điều này chỉ có thể giải thích bằng ảo giác, ảo giác giống y như thật. Ảo giác, thật đến một mức độ nhất định nào đó, có còn gọi là ảo giác không?

Trong triệu chứng của bệnh tâm thần đồng thời xuất hiện cơn đau thể xác không rõ tên, hoàn toàn không hiếm gặp, nhưng điều làm cho người ta khó mà tưởng tượng được là, sự xuất hiện của cơn đau và vụ án mưu sát lại diễn ra đồng thời, dường như người bị giải phẫu chính là Quan Kiện vậy.

Các dấu vết chứng tỏ, Quan Kiện dường như đang sống trong một thế giới khác. Lúc nhìn thấy “bọn họ”, lúc chịu đựng cơn đau dày vò, Quan Kiện bước vào một thế giới khác, nói là vô thức cũng được, nói là tâm thần phân liệt cũng được, Quan Kiện không còn là chính mình, hoạt động hô hấp cũng không còn chịu sự điều khiển của bản thân nữa.

Nhưng khi Quan Kiện tỉnh dậy, ý thức được sự “xuất hồn” này hết lần này đến lần khác mang lại cho mình tổn thương và dày vò, những

người vô tội lần lượt chết đi, áp lực mà anh phải chịu đựng không cần suy nghĩ cũng biết.

“Tôi cứ luôn nghĩ, tại sao lại là tôi? Tại sao lại là tôi nhìn thấy ‘bọn họ’, nhìn thấy cái chết? Tại sao nạn nhân lại là những người sống bên cạnh tôi? Tại sao người gánh chịu đau khổ lại là tôi? Sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ? Tôi mới hai mươi mấy tuổi mà đã xui như vậy rồi, sau này thì sao? Nếu như tôi cũng giống như những người bình thường, sống tới bảy tám chục tuổi, thì sẽ còn gặp bao nhiêu chuyện thê thảm nữa đây? Chừng nào mới hết đây? Nói thật...” Quan Kiện nghẹn lời.

“Nói đi, không sao đâu.”

Quan Kiện cúi đầu, trầm ngâm một hồi.

Du Thư Lượng nói: “Chẳng lẽ ý cậu là... cậu từng nghĩ đến chuyện tự sát?”

“Khi tâm trạng chán nản, cảm thấy cuộc sống chẳng có gì vui thú, cũng không biết đây có được coi là động cơ tự sát không nữa.”

Du Thư Lượng trầm ngâm.

Nếu 1 người “dự báo” được cái chết, tiếp theo là “tận mắt nhìn thấy” cái chết, hết lần này tới lần khác “dự báo” chính xác, hết lần này đến lần khác “chứng kiến”, đặc biệt là khi người con gái mà anh ta yêu thương nhất, người bạn thân thiết nhất bị thảm sát, sự đả kích này, có bao nhiêu người đã nếm trải?

Du Thư Lượng hợp một ngụm trà xanh, chậm rãi nói: “Có từng nghe qua tên của Viktor Emil Frankl chưa?”

Quan Kiện sửng người: “Hình như thầy đã từng giảng trên lớp, một bác sĩ phân tích thần kinh thì phải, cùng với Floyd là 2 người đã sáng lập ra trường phái phân tích thần kinh gì đó.”

Du Thư Lượng nói: “Trí nhớ của cậu cũng không tệ. Frankl là một nhà tâm lý học người Do Thái, đã từng chờ chết trong trại tập trung của Đức Quốc xã, tận mắt chứng kiến nhiều cái chết và sự đấu tranh sinh tồn. Trong trại tập trung, một số người rất có sức chịu đựng, cũng có một số người cả tinh thần và sức lực đều kiệt quệ, không thể sống sót để nhìn thấy được giải phóng. Ông vì ôm hy vọng được đoàn tụ với gia đình và người vợ mới cưới, cùng với tâm nguyện hoàn thành quyển sách nghiên cứu tâm lý của mình, nên mới có thể kiên cường vượt qua được cuộc sống khổ cực trong trại tập trung, nhưng cuối cùng mới biết, vợ ông và cha mẹ, anh em, đều bị thảm sát trong một trại tập trung khác. Nhưng cũng vì vậy mà ông sáng tạo ra Liệu pháp chủ nghĩa tồn tại và Liệu pháp ý nghĩa, ông cho rằng con người dù có gian khổ như thế nào, dù sống trong xiềng xích đi

nữa, ít nhất cũng giữ được quyền tự do lựa chọn, lựa chọn ý nghĩa sinh tồn cho riêng mình. Cũng giống như ông ta khi còn ở trong trại tập trung, tuy là bị tước đoạt tự do, nhưng tinh thần vẫn còn tự do, vẫn có thể lựa chọn sự tồn tại của bản thân và ý nghĩa của sự lạc quan. Nếu như tinh thần của một người không thể có được sự tự do, chính là biểu hiện của vấn đề tâm lý và vấn đề tinh thần. Mà nếu như một người tin vào thuyết vận mệnh quyết định, cũng tức là, tinh thần của anh ta sẽ chịu sự trói buộc, không thể tự do lựa chọn ý nghĩa sinh tồn”. Du Thụ Lượng chăm chú quan sát đôi mắt của Quan Kiện, tin rằng phán đoán của mình nhất định không sai, đây là một chàng trai có ngộ tính (hiểu biết).

Quan Kiện im lặng lắng nghe, anh nghĩ: “Ý của Du Thụ Lượng là, ‘bạn họ’ chẳng khác nào làm cho mình tin là số phận đã an bài, không có cách nào thoát ra khỏi số phận, trói buộc sự tự do tinh thần của mình.”

Du Thụ Lượng nói: “Cũng gần như vậy. Cậu cứ nghĩ đi, tại sao chỉ riêng mình cậu có thể nhìn thấy được tình cảnh giết người trong ảo giác, có thể tự mình cảm nhận được bị kích bị sát hại. Theo nền tảng chủ nghĩa tồn tại và liệu pháp ý nghĩa của Frankl, một người, khi đã là một ‘thiên tài’, sự tồn tại của anh ta nhất định phải có ý nghĩa, có lẽ, chờ khi mọi việc lộ rõ chân tướng, ý nghĩa của các ‘*khả năng đặc biệt*’ này, ý nghĩa thật sự của sự tồn tại của cậu, cũng sẽ rõ ràng.”

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng Chương 9

Cơn gió âm u lạnh lẽo từ mặt hồ Chiêu Dương thổi tới đã mang theo hơi hướm của mùa đông, thổi vào cửa lòng của người phiền muộn, mới hay cánh cửa đó đã đầy những vết sẹo, đóng không chặt được nữa, là tiếng nước nở nghẹn ngào giữa u minh.

Quan Kiện dường như nghe thấy tiếng than khóc đó, anh sợ hãi ngẩng đầu lên, nhưng chỉ nhìn thấy mây đen trĩu nặng, cơ hồ như duỗi tay ra là có thể chạm được.

Lỗi tai nhất định là có vấn đề, hôm nay trong nghĩa trang Vạn Quốc vắng vẻ vô cùng, chỉ có mỗi mình mình, nếu có tiếng khóc, thì cũng là trái tim mình đang khóc thôi. Các giác quan của mình hình như đều rối loạn cả rồi, toàn nhìn thấy những thứ không nên nhìn, nghe

thấy những thứ không nên nghe, cảm nhận được những điều không nên cảm nhận.

Sau khi Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang rời khỏi thế giới này, Quan Kiện dường như quay trở lại khoảng thời gian trước đây, trở thành một chàng trai trầm lặng. Lúc nào anh cũng cố gắng tránh né đám đông, tránh né những hoạt động trong trường, có chút thời gian rảnh là ngồi xe bus (*) tới nghĩa trang Vạn Quốc, lặng lẽ ở bên Hoàng Thi Di.

Không biết tại sao, anh cảm thấy Hoàng Thi Di vẫn còn chưa đi, đôi mắt trong veo của cô vẫn còn đang chăm chú nhìn anh. Cảm giác này, nếu như đổi lại là người khác, có lẽ sẽ không tránh được nỗi sợ hãi, nhưng Quan Kiện lại vui vẻ tiếp nhận, có lẽ, đây là sự lựa chọn tốt nhất để xoa dịu nỗi nhớ Thi Thi. Ở bên cô ấy, cảm giác đau đớn và thương tâm cũng vơi bớt; nếu như mình không hẹn gặp Gia Cát Thắng Nam để lấy quyền truyện tranh, cho dù là nguyên nhân gì đi nữa thì Thi Thi cũng có thể kêu mình cùng đi vào khu nhà giải phẫu đó, thì có lẽ sẽ không bị giết; nhưng nếu hung thủ sắp tâm sát hại Thi Thi, thì cho dù buổi tối đó mình có ở bên cạnh Thi Thi, hẳn ta (hoặc cô ta) cũng sẽ tìm được một cơ hội khác để ra tay. Mình dù sao vẫn không thể ở bên Thi Thi 24 giờ. Nhưng ít nhất thì khả năng người thứ 2 bị giết sẽ là mình chứ không phải là Chữ Văn Quang.

Trái tim Quan Kiện đang âm ỉ đau.

Sau khi Chữ Văn Quang bị giết, trong lần thẩm vấn kế tiếp cảnh sát Trần mới nói ra một nghi điểm: ngày Hoàng Thi Di bị giết, đã từng gọi một cuộc điện thoại cho Chữ Văn Quang. Cảnh sát Trần rõ ràng là đang giả thiết, giữa Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang có tình cảm, nên bị ghen mà giết.

Hoặc là, đêm đó Chữ Văn Quang là “vệ sĩ” cho Hoàng Thi Di – Hoàng Thi Di quả thực là không liều lĩnh tới mức đi đến khu nhà giải phẫu một mình, nên đã nhờ Chữ Văn Quang tháp tùng – nhưng hung thủ đã phát hiện ra Chữ Văn Quang vị khách không mời mà đến này, uy hiếp anh.

Vài ngày sau thì giết.

Đây vẫn là khả năng vì ghen tuông mà giết người không thể loại trừ.

Trái tim anh lại bắt đầu run lên.

Bưu kiện trao đổi với Gia Cát Thắng Nam cũng đã chuyển đến Cục công an rồi. Bản thân anh cũng đã phân tích tỉ mỉ những lá thư Gia Cát Thắng Nam gửi tới, phát hiện ra không những anh ta (hoặc cô ta) dùng từ ngữ rất giống mình, mà ngay cả dấu câu, cách biểu cảm, cách sắp chữ... những chi tiết nhỏ nhất đó, lại không khác chút nào

so với mình!

Anh đau khổ nhớ lại, có phải là đã từng có bất cứ cảm giác nghi ngờ ghen tuông nào đối với mối quan hệ giữa Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang không?

Có lẽ là trong tiềm thức. Nghi ngờ, ghen tuông, phẫn nộ, sắp xếp, giết người, đều ở trong cái thùng – rác – tiềm – thức này.

Những chất vẩn của cảnh sát Trần không phải là không có lý, tại sao không chờ ở địa điểm đã hẹn sẵn là trước cửa Bệnh viện trực thuộc số 1? Mình ngoại trừ nói muốn ngăn cản án mạng xảy ra, bắt được hung thủ ra, thì không có lời giải thích nào thoả đáng hơn.

Có lẽ, mình có hai nhân cách tương phản nhau hoàn toàn, một người lương thiện là mình, đang đứng trước mộ Thi Thi đau buồn thương tiếc, người gian ác cũng là mình, sắp xếp mọi thứ không chệ vào đâu được, tàn nhẫn khát máu biến thái, đã giết hại Thi Thi và Chữ Văn Quang.

Hoang đường, giả thiết này hoang đường đến cực điểm!

Nhưng vậy thì làm sao giải thích được khả năng đặc biệt của mình những năm qua “biệt vô âm tính”, mà gần đây lại quay trở lại? Là do tiềm thức đang khổng chế hành vi của mình ư?

Nếu thực sự là như vậy, thì còn có bi kịch nào thê thảm hơn?

Nhưng cho dù là như vậy, Hoàng Thi Di đã rời xa thế gian này rồi, sau này anh sẽ không bao giờ còn gặp lại cô nữa.

Chữ Văn Quang sau này cũng không thể nói cười vui vẻ với anh được nữa.

Ý nghĩ này chỉ mới nghĩ đến thôi, đã làm cho anh rơi nước mắt ướt áo.

Một tiếng thở dài đột nhiên văng lại từ phía sau.

Người này đến đã bao lâu rồi? Bản thân chìm đắm trong suy nghĩ và hồi ức, nên không cảm giác được có một người đang đứng sau lưng. Quan Kiện quay người lại, thấy một người đàn ông trung niên cao và ốm, đang đứng hơi khom người, đầu hơi cúi xuống, dường như đang hướng về mộ của Hoàng Thi Di cúi chào.

“Đối với một số người bình thường như chúng ta mà nói, mất đi người thân yêu nhất, là bất hạnh lớn nhất của đời người, tâm trạng của cậu lúc này, tôi có thể không cần suy nghĩ cũng rõ.” Con người này nói năng văn vẻ, không giống “người bình thường”, Quan Kiện cảm thấy có chút khó chịu. “Những người đến độ tuổi như tôi, đã số đều đã trải qua nỗi đau mất đi người thân, không chỉ biết được mức độ đau khổ, mà còn biết được tình cảm nhớ thương phức tạp khác nữa”. Người đó từ từ ngẩng đầu lên, đập vào mắt Quan Kiện

trước tiên là một cặp kính gọng đen thô, sau cặp kính là đôi mắt chứa đầy vẻ ưu tư thẳng thẳm và thành khẩn. Khi ông ta đứng thẳng người lại, còn cao hơn dáng người vốn đã được coi là cao lớn của Quan Kiện đến nửa cái đầu, ốm hơn, gần 50 tuổi, mặt lưỡi cày, không có một chút cơ thịt nào, thần thái toát lên vẻ khiêm tốn và đáng kính trọng. Nhưng không biết tại sao, Quan Kiện lại có thể cảm giác được dưới bộ veston đen được may khéo kia là một người có tính khí gần bùng nổ và cố chấp.

Rõ ràng ông ta không chỉ là ngẫu nhiên tới đây trò chuyện với mình.

“Ông muốn tìm tôi à?” Quan Kiện hỏi một cách bối rối.

“Không phải ‘tìm’, mà là mời”. Người đó bước lên phía trước, đưa tay ra bắt tay Quan Kiện. “Tôi tên là Yamashita Takeji (**), gần đây tôi có một hạng mục hợp tác với Sở nghiên cứu tổng hợp y dược Trung – Tây mà cậu vốn rất quen thuộc, muốn mời cậu giúp chúng tôi một việc lớn.”

Quan Kiện lưỡng lự bắt tay ông ta, các đốt xương tay của ông ta cứng cáp, sức mạnh hơn người.

Tại sao ông ta lại tìm đến mình trong lúc này? Ngay khi mà Thi Thi bị sát hại không lâu, lại có một người Nhật Bản hoàn toàn không dính dáng gì với mình tìm đến mình như vậy. Điều này có phải là có liên quan đến chuyện Thi Thi bị sát hại không? Còn giáo sư Nhậm? Ông ấy có biết không?

“Tôi biết, trong lúc này trong lòng cậu vẫn còn đầy ắp những hoài niệm tiếc thương cô Hoàng Thi Di, nhưng ...”

“Gần đây tâm trạng tôi không được tốt lắm... Có chuyện gì, ông cứ nói...” Quan Kiện cảnh giác nói.

“Là như vậy, lần này tôi đến đây, là chịu sự ủy thác của hạng mục hợp tác Trung – Nhật của chúng tôi, cố tình tìm đến cậu...”

Con người này nói năng thật vòng vo. Trừ phi ông ta muốn hợp tác với mình điều tra ra hung thủ sát hại Thi Thi, nếu không thì cho dù là ‘cố tình’ hay là ‘nhân tiện’ gì, mình cũng e là không có chút hứng thú. “Tôi tin rằng lần hợp tác này của chúng ta, có khả năng sẽ điều tra ra hung thủ sát hại cô Hoàng Thi Di và ông Chủ Văn Quang.”

Yamashita Takeji dường như đọc được suy nghĩ của Quan Kiện, đề tài được chuyển đột ngột, làm cho lòng Quan Kiện hơi dao động.

“Làm sao ông biết được chuyện của Thi Thi?” Quan Kiện không dám tin mục đích của hành động này của ông ta chỉ đơn thuần là muốn giúp đỡ điều tra vụ án Hoàng Thi Di bị giết.

“Cô Hoàng Thi Di và ông Chủ Văn Quang liên tiếp bị chết thảm, là một vụ án lớn ở Giang Kinh... Chúng tôi biết cậu vẫn là đối tượng tình

ngghi của phía cảnh sát, chỉ có điều không đủ chứng cứ chứng minh tội của cậu, đương nhiên cũng không đủ chứng cứ chứng minh cậu vô tội. Cậu trước giờ phẩm chất đạo đức và thành tích học tập đều tốt, tin rằng những người xung quanh sẽ không có những suy đoán bất lợi cho cậu.”

Điều đáng sợ là, mình vẫn cứ nghi ngờ chính bản thân mình.

”Xin ông cứ vào thẳng vấn đề, ông có thể giúp tôi điều tra ra chân tướng kẻ sát hại Thi Thi như thế nào?” Quan Kiện tuy ngạc nhiên trước khả năng nói tiếng Trung lưu loát của Yamashita Takeji, nhưng anh cảm thấy Yamashita Takeji nói quá dông dài, dường như chỉ là lấy vụ án của Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang bị giết ra để nhập đề. Yamashita Takeji thò tay vào túi áo ngực, lấy ra một lá thư: “Về trước tiên chúng ta cần phải đổi đề tài một chút. Mùa thu năm 2001, Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản, Hiệp hội mỹ thuật gia Nhật Bản và Hiệp hội mỹ thuật – thủ công mỹ nghệ Thành phố Giang Kinh hợp tác tổ chức Triển lãm tác phẩm nghệ thuật gốm sứ lần thứ nhất tại Nhà trưng bày mỹ thuật Thành phố Giang Kinh, các vật phẩm triển lãm đều là tác phẩm của một bậc thầy gốm sứ Nhật Bản, vị này bèn đích thân tới dự triển lãm. Nhưng trong thời gian triển lãm đã xảy ra một vụ cướp, con số tổn thất lên đến một triệu dollars. Điều đáng tiếc là, cả nghệ nhân gốm sứ đó và hai bảo vệ mà Hội triển lãm thuê riêng đều bị giết.”

”Tôi nhớ ra rồi, một vụ án chấn động Giang Kinh.” Quan Kiện vẫn đoán không ra dụng ý của Yamashita Takeji.

”Bởi vì thiếu nhân chứng mục kích, nên vụ án vẫn không thể phá, nhưng suy đoán từ những đầu mối và dấu vết ít ỏi, thì chắc là một vụ cướp ‘nội ứng ngoại hiệp’. Đặc biệt lắp đặt riêng cho lần triển lãm đó một thiết bị báo động, một khi khởi động, cảnh sát có thể tới ngay trong vòng 5 phút. Nếu như không có người hủy thiết bị báo động đó từ bên trong, phía cảnh sát sẽ không đợi đến sáng hôm sau mới nhận được báo án. Nói cách khác, hai người bảo vệ đều có khả năng là nội gián. Hai bảo vệ được thuê, một là người Trung Quốc, một là người Nhật Bản, đương nhiên trở thành đối tượng tình nghi số 1.

Trải qua quá trình điều tra trường kỳ, cảnh sát 2 bên Trung – Nhật cơ bản đã nhất trí một số điểm, khả năng người bảo vệ bên phía Trung Quốc tự trộm là cao nhất: hấn tiêu hủy thiết bị báo động, đồng bọn của hấn đem tác phẩm nghệ thuật đi, nhưng vì không muốn chia phần cho một người nữa, thế là giết hấn ngay tại chỗ, ngoài ra còn có tác dụng diệt khẩu. Nhiều năm trôi qua, Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản và cảnh sát 2 nước đều lo lắng, những tác phẩm này rất có khả

năng đã nằm trong bộ sưu tập tư nhân của một người nào đó rồi, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thấy lại được, không còn nghi ngờ gì nữa đây là tổn thất to lớn của giới nghệ thuật hai nước”. Yamashita Takeji dường như cố ý ngừng lại.

“Tôi vẫn không hiểu, việc này có liên quan gì đến vụ án của Thi Thi... ngoại trừ... Phòng trưng bày Mỹ thuật Giang Kinh và Sở nghiên cứu y dược Trung – Tây chỉ cách nhau một bức tường.” Quan Kiện không đủ kiên nhẫn nghe, nhưng cũng cảm giác được Yamashita Takeji tuyệt đối không phải là đang cố ý lừa bịp.

“Tôi tin rằng cậu còn chưa biết, cô Hoàng Thi Di chính là con gái của người bảo vệ bên phía Trung Quốc.”

Nếu như đây thật sự là một lời suy đoán, chỉ câu nói này thôi thì Yamashita Takeji cũng dễ dàng làm cảm động một vạn lần “không tình nguyện” của Quan Kiện.

Quan Kiện kinh hãi.

Tại sao từ trước tới giờ Thi Thi chưa bao giờ nhắc tới?

Cha là đối tượng tình nghi số 1 của cảnh sát, có thể sẽ mãi mãi rửa không sạch, chẳng ai lấy làm tự hào, chẳng trách gì mỗi lần hỏi đến cha cô ấy, cô ấy đều bí xị mặt mày mà chuyển sang chủ đề khác.

Năm năm trước, cha của Thi Thi chết tại phòng triển lãm mỹ thuật; năm năm sau, thực nghiệm viên Thi Thi, công tác tại Sở nghiên cứu chỉ cách nhà triển lãm mỹ thuật một bức tường, chết ngay trong khu nhà giải phẫu bỏ hoang của Đại học Y Giang Kinh. Trong chuyện này có mối liên hệ bí ẩn gì?

Quan Kiện vẫn cảm thấy còn có quá nhiều vấn đề, nhưng lại không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

“Nói như vậy, các ông cảm thấy cái chết của Thi Thi và vụ án giết người cướp tác phẩm nghệ thuật gồm sáu năm trước có liên quan với nhau, cho nên hy vọng thông qua điều tra, phá giải 2 vụ án cùng một lúc?”

“Cậu quả nhiên rất thông minh, tôi nghĩ sự hợp tác của chúng ta...”

“Nhưng tôi còn chưa nhận lời mà! Các cảnh sát dày dạn kinh nghiệm trong cục công an vẫn còn đang nỗ lực phá án, cho tới nay vẫn không có bất cứ tiến triển nào, tôi có thể giúp ích được gì chứ?”

Đôi mắt Yamashita Takeji sáng rực nhìn chằm chằm vào Quan Kiện:

“Phải, cậu nhất định cảm thấy khó hiểu, cậu, Quan Kiện, một sinh viên – đương nhiên, cậu không phải ‘chỉ là’ một sinh viên – thì có thể giúp chúng tôi cái gì? Nói ra thì rất dài dòng, đó là lý do tại sao tôi kiên nhẫn chờ, cuối cùng phát hiện ra đây là nơi tốt nhất để chúng ta có thể nói chuyện. Lá thư này là thư mời chính thức, bên trong có

các điều kiện cụ thể.”

“Chẳng lẽ hôm nay ông đang theo dõi tôi?!”

Chẳng phải chỉ hôm nay, cũng đã mấy ngày rồi”, rõ ràng Yamashita Takeji cho rằng hành vi theo dõi này là chính đáng, “Tôi đã tìm ra quy luật trong mấy ngày nay của cậu, đơn điệu đến cực điểm, nếu không làm việc ở bệnh viện thì cũng đến đây ngồi chờ ra... Tôi không có ý chế giễu cậu, tin tôi đi, tôi cũng từng mất đi người thân...”

Nhưng có bao nhiêu người có thể hoàn toàn hiểu được nỗi khổ sở của mình trong lúc này!

“Mục đích tôi đến đây cũng không hoàn toàn là để theo dõi cậu...

Nghệ nhân gốm sứ bị sát hại 5 năm trước chính là cha tôi,

Yamashita Masashigen (***).” Ông chỉ về hướng bắc: “Ông ấy cũng được chôn ở trong ‘Phong Tiết Viên’ này.”

Chú thích:

(*): nguyên văn là “xe công cộng” (公交车) – mình cũng ko rõ là xe bus hay xe điện

(**): Sơn Hạ Hùng Trị

(***): Sơn Hạ Nhã Quảng

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng Chương 10

Tình hình an ninh của khu Văn Viên cũng như của toàn thành phố Giang Kinh, mấy năm gần đây, theo đà gia tăng dân số cơ học, ngày càng phức tạp – thật ra ‘gia tăng dân số cơ học’ chỉ là lý do bề ngoài, cảnh sát Trần thấy rất rõ, vấn đề cốt lõi làm cho tình hình trị an càng thêm gay gắt, vẫn là do lòng người không yên, dục vọng tăng thêm... Dưới sự kích động như vậy, con người càng không thể kiềm chế, điên cuồng, biến thái. Điều này có thể giải thích được gần một nửa số vụ án giết người xảy ra ở Giang Kinh.

Nhưng điều này và việc hai thanh niên trẻ tuổi Hoàng Thi Di, Chử Văn Quang bị giết chẳng có liên hệ gì.

Tuy là đã có Quan Kiện – đối tượng tình nghi trọng điểm, nhưng vụ án này vẫn chưa có tiến triển gì đáng kể.

Những nghi ngờ lớn nhất ở Quan Kiện, hầu hết đều có thể bị định tội: có mặt ở hiện trường, cũng là người duy nhất để lại dấu vết, là người quen của người bị hại, có kiến thức về giải phẫu học – hung thủ đã dùng chính thủ pháp giải phẫu học để giết người, giải phẫu thi thể, điều này có thể coi là lập kỷ lục trong lịch sử phạm tội ở Giang Kinh. Có lẽ chính vì lý do này cho nên mới xuất hiện lão huynh đang ngồi đối diện với mình này đây – Cục Công an thành phố đặc biệt coi trọng vụ án này, nên đã đặc phái Ba Du Sinh của tổ trọng án tới làm “trợ lý” điều tra vụ án.

Cảnh sát Trần cảm thấy, “trợ lý” chỉ là một từ dễ nghe thôi, “thay thế” mới đúng là ý đồ thực sự.

Ba Du Sinh đeo một cặp kính gọng to, cộng thêm bản mặt hơi xanh xao, càng giống một người làm nghề văn thư. Nghe nói anh ta đúng là đã đọc qua không ít sách, là một trong số ít các nghiên cứu sinh tuyển đầu của Cục. Cảnh sát Trần tuy đã nghe nói về người này từ lâu, hình như rất có tiếng tăm ở Cục, nhưng nhất thời không nhớ ra anh ta đã phá được những vụ án quan trọng nào. Có lẽ, đây chính là cái gọi là “hữu danh vô thực” chẳng. Tuy nhiên cảnh sát Trần cũng từng nghe qua căn nguyên mà Ba Du Sinh gia nhập ngành, là vì cô gái mà anh ta rất yêu đột nhiên mất tích. Chuyện này hình như là đã xảy ra nhiều năm về trước rồi.

“Lão Trần, ... Anh ... anh yên tâm đi, cấp trên cứ dặn đi dặn lại, đến đây tuyệt đối chỉ là trợ... trợ lý, góp thêm một tay cho các anh, chịu sự điều động của các anh.” Ba Du Sinh có lẽ là gặp người lạ nên căng thẳng, nói chuyện hơi bị cà lăm.

Trong lòng cảnh sát Trần đã dịu lại một chút: Ít nhất cũng không có lên mặt, không ngạo mạn.

Đương nhiên, có thể anh ta ngoài mặt chỉ nói vậy thôi, rất nhiều người hề nói xạo là bị cà lăm, có khi nào anh ta cũng như vậy?

“Anh khách sáo quá, anh là chuyên gia, đến đây là để chỉ đạo, nếu

không thì để tôi báo cáo với anh tình hình vụ án nha.”

“Chuyên gia gì chứ, tôi chỉ là một con mọt sách thôi... Báo cáo của anh tôi đã đọc hết rồi, viết rất mạch lạc. Tôi chỉ muốn biết có tiến triển gì không?” Ba Du Sinh đã khôi phục lại khả năng ăn nói lưu loát.

“Anh có nhớ tôi đã từng nhắc đến trong báo cáo, trước khi Hoàng Thi Di bị giết, đã từng gọi một cuộc điện thoại cuối cùng cho...”

“Là Chữ Văn Quang, tôi còn nhớ.” Ba Du Sinh quả nhiên có nghiên cứu qua.

“Chúng tôi đã điều tra nhật ký cuộc gọi của Hoàng Thi Di mấy tháng trước, chỉ có hai cuộc là gọi cho Chữ Văn Quang thôi, ngoài ra còn có hai tin nhắn, các cuộc gọi khác đều là gọi cho Quan Kiện. Cho nên về cơ bản, loại trừ giả thiết hai người qua mặt Quan Kiện phát triển tình cảm, và cũng loại trừ luôn động cơ giết người vì tình của Quan Kiện.

Ba Du Sinh đưa tay chống cằm, gục gặc đầu nói: “Lão Trần, anh nói xem, có khi nào trong vụ án này hoàn toàn không có hung thủ không?”

Trong lòng cảnh sát Trần nghĩ: có phải là lại bắt đầu đùa cợt trí thông minh của ông không?

“Người thô lỗ như tôi nghe không hiểu. Trên thi thể của Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang đều có vết trói, trên miệng có dấu vết bị dán băng keo và nhét giẻ, ngoài ra, sau ót của Chữ Văn Quang còn có dấu vết bị vật nặng đập vào, những việc này đều không giống như ma quỷ làm.”

Ba Du Sinh cười một cách áy náy: “Lão Trần, là tôi đang nói mò, anh nói tiếp đi.”

“Mấy ngày trước, Sở nghiên cứu Tổng hợp y dược Trung – Tây, cũng tức là nơi Hoàng Thi Di làm việc khi còn sống, có một đoàn các nhà khoa học, học giả Nhật Bản đến, họ lập tức liên hệ với Quan Kiện, tôi đoán rằng họ vừa nghe được tin là đến ngay, muốn được tiến hành thí nghiệm với Quan Kiện. Cũng chẳng biết là tại sao tin này lại truyền qua được eo biển Nhật Bản nữa? Haizz... anh nói xem, sao các anh lại để mắt tới Quan Kiện vậy?”

Ba Du Sinh nói: “Nhắc tới mới nói, đây cũng coi như là một thứ bất hạnh của Quan Kiện. Khả năng đặc biệt của cậu ta lại là mối quan tâm của rất nhiều người. Ngay cả người trong Cục của chúng ta, nghe nói tới khả năng thiên phú của cậu ta, đều đã từng làm thí nghiệm với cậu ta cả.”

Cảnh sát Trần dường như hiểu ra được điều gì, “Anh là... hóa ra... trong Cục thực sự có ‘Phòng cảnh sát cao cấp đặc biệt’?”

Ba Du Sinh vội lắc đầu nói: “Trong Cục mà có bộ phận nào bí mật, cũng sẽ không dùng đến cái tên kêu như vậy, toàn là tin đồn nhảm cả, tổ trọng án chúng tôi đúng là có một phòng ban đặc biệt, tên đầy đủ là ‘*Phòng điều tra khoa học kỹ thuật cao và các hiện tượng đặc biệt*’.”

“Thì cũng là ‘*Phòng cao cấp đặc biệt*!’” Cảnh sát Trần cười hì hì, “Không sai, cái tên này đúng là nên cắt bỏ đi... Chẳng trách gì, chỉ nghe nói đến tên của anh, lại không biết anh thụ lý loại án gì.”

“Tính đến nay, các công tác của ngành chúng tôi đều tương đối bảo mật, những vụ án chúng tôi tiếp nhận về cơ bản cũng là những vụ án không có manh mối hoặc những vụ án lớn vượt quá khu vực. Những vụ phá thành công đương nhiên là có, chúng tôi chỉ biết cố gắng hết sức chứ không phô trương thanh thế.”

“Anh hùng vô danh.”

“Đừng tăng bốc tôi quá.”

“Nói như vậy thì, vụ án 5 năm trước Yamashita Masashigen bị sát hại, hiện nay cũng giao cho các anh thụ lý à?”

“Nói chính xác thì lúc đó giao cho chúng tôi quản lý. Hơn nữa đó còn là vụ trọng án đầu tiên tôi tham gia sau khi tôi tốt nghiệp đi làm, thật không ngờ, lại là một vụ án không manh mối.”

“Hai vụ án này có khi nào có liên quan với nhau không?” Cảnh sát Trần dò xét.

“Anh còn có tiền triển mớ gì chưa kịp nói?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng cười nhạt, cảnh sát Trần nói:

“Chắc hẳn anh còn biết rõ hơn tôi, Hoàng Thi Di chính là con gái của Hoàng Quán Hùng - bảo vệ phía Trung Quốc trong triển lãm của Yamashita Masashigen. Hoàng Quán Hùng cho tới nay vẫn là nghi phạm số một trong vụ án Yamashita Masashigen, tuy rằng chưa có chứng cứ xác thực.”

“Hai vụ án có chung một điểm: hiện trường không có dấu vết của kẻ gây án nào khác ngoài đương sự, cũng tức là nói, hung thủ đã dày công sắp xếp, tuy nhiên thủ đoạn hoàn toàn không giống nhau... Chỉ có điều, trong vụ án Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang bị giết, Quan Kiện là đối tượng tình nghi.” Ba Du Sinh nói.

“Chẳng lẽ anh thực sự nghi ngờ...”

“Việc này tôi hỏi nghiêm túc nhé, lão Trần, có khi nào, vụ án này không có hung thủ không? Hoặc là nói, bề ngoài, Quan Kiện là hung thủ thực sự, nhưng anh ta không biết gì cả, cũng không có động cơ?”

“Vẫn rất khó tin, anh đang nói cái gì mà... bị thôi miên gọi hồn... gì vậy? Ngành của các anh không phải là đã trở thành ngành ‘Hồ sơ X’

của Trung Quốc rồi chứ?”

“Đây chỉ là một trong những giả thiết của chúng tôi, bởi vì có một điều khẳng định là, con người Quan Kiện đúng là có khả năng đặc biệt, nên chuyện gì xảy ra với anh ta cũng đều có khả năng...Đã nhắc tới Hồ sơ X, thì tôi nói đến cùng, không biết anh đã xem qua cái này chưa?” Ba Du Sinh đưa ra một tờ giấy.

Mới quen chưa đầy một tiếng đồng hồ, cảnh sát Trần đã nhìn Ba Du Sinh với cặp mắt khác.

Đó là một bản photo một trang báo nội bộ. Ba Du Sinh nói: “Đây là tập san sinh hoạt giải trí của câu lạc bộ văn học Đại học Y Giang Kinh làm – ‘*Hoa oải hương*’.” (*)

Phần photo là một bài báo có tựa đề “Bảng xếp hạng 10 nơi có ma ở Giang Kinh”!

Đọc qua tiêu đề, cảnh sát Trần nhíu mày. Ba Du Sinh lại nói: “Anh xem 3 dòng cuối đó.”

Cảnh sát Trần “Hừ” lên một tiếng, đọc: “*Xếp hạng 3, có lẽ bạn không thể nào ngờ tới, là nơi các thiên thần áo trắng qua lại – bệnh viện lớn nhất Giang Kinh, cũng là bệnh viện bồn cô nương thực tập: bệnh viện trực thuộc số 1 của Đại học Y Giang Kinh 2. Nghe nói ngày xưa đây là bệnh viện duy nhất có nhà xác ở Giang Kinh, các xác chết sau khi không thể cứu được đều tạm thời chất đồng ở đây, tích tụ lại âm khí rất nặng. Hiện nay, nhà xác cũ đã bị phá bỏ, trên nền đất cũ dựng lên một tòa nhà chính hiện đại, kỹ thuật cao của Bệnh viện trực thuộc số 1. Rất nhiều bệnh nhân từng nằm tại bệnh viện này đều đã từng thấy các hiện tượng kỳ quái, nhưng chắc chắn các bác sĩ sẽ nói với bạn rằng, đó là do bệnh nhân khi bệnh nặng đương nhiên sẽ xuất hiện ảo giác và mê sảng.*”

Xếp thứ 2 trong danh sách, nếu nói là mọi người đều biết, chắc cũng không có gì là khoa trương, đó chính là nhà giải phẫu tiếng tăm lừng lẫy của Đại học Y Giang Kinh. Trước khi “Kỳ án ánh trăng” trở thành sách gối đầu giường của sinh viên y, Nhà giải phẫu Đại học Y Giang Kinh vốn là một nơi đầy rẫy các câu chuyện thần bí và kỳ dị. Nghe nói, trong nhà giải phẫu có cô hồn, cương thi, có cả loại biến thái ăn xác chết, đương nhiên cũng có mối tình người – ma chưa dứt. Nhưng có một điểm nhất thiết phải ghi nhớ, tới thăm những thánh địa ma quỷ này, nhất định phải sau nửa đêm, nếu không thì sẽ chẳng thú vị gì đâu.”

“Có lẽ bạn cũng không dám tin, còn có nơi nào có yêu khí nặng hơn toà nhà giải phẫu của Đại học Y Giang Kinh? Đáp án nhất định là nằm ngoài dự đoán của bạn – chính là Sở nghiên cứu Tổng hợp y

được Trung - Tây, tọa lạc tại đường Cộng Hoà – đạt hạng nhất bạng xếp hạng của chúng ta! Tại sao? Thật ra tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe chị tôi nói, chị tôi nghe ai nói ư? Hình như là bà nội của chồng chị ấy... Dù sao thì cũng không sai được, ‘Giang Kinh thập đại quý địa’ này, vốn không phải là phát minh của tôi, đã lưu truyền trong dân gian rất lâu rồi, tôi chỉ là thu gom tổng kết lại mà thôi. Nếu sai, tôi không chịu trách nhiệm!”

“Đây là cái mớ lộn xộn gì vậy?” Cảnh sát Trần suýt nữa thì xé luôn tờ giấy. Bọn trẻ bây giờ đầu óc đều chứa hồ dán à?

Ba Du Sinh lạnh nhạt hỏi: “Anh thực sự cảm thấy không có một chút giá trị nào sao?”

Cảnh sát Trần thở dài, nói: “Tôi hiểu ý của anh, Hoàng Thi Di chết tại nhà giải phẫu của Đại học Y Giang Kinh, Chủ Văn Quang chết ở Bệnh viện trực thuộc số 1, đều là những địa danh xếp thứ 2 và thứ 3 trên bảng xếp hạng. Cứ thế mà suy ra, ai sắp trúng độc đắc đây?”

Phá án như vậy, cũng quá...

Ba Du Sinh cười mỉm: “Phá án như vậy, cũng quá là không theo bài bản, có phải không? Đây chỉ là một trong rất nhiều giả thiết. Điều khá thú vị là tác giả của bài báo trên tập san trường này kìa.”

Cảnh sát Trần đọc lướt qua. Âu Dương San.

Cái tên này sao quen quá vậy?

“Âu Dương San có thể cho là tình địch của Hoàng Thi Di. Nhà Âu Dương và nhà họ Quan vốn thân thiết với nhau, Âu Dương San và Quan Kiện cùng nhau lớn lên, kể trước người sau đều thi đậu vào Đại học Y Giang Kinh, kim đồng ngọc nữ, nhưng Quan Kiện lại đi yêu Hoàng Thi Di.”

“Có động cơ... Chúng tôi vẫn đặt trọng tâm vào Quan Kiện...” Cảnh sát Trần lật xem phần ghi chép.

“Vẫn là câu đó, một trong rất nhiều giả thiết, cô ta cũng không thể ngốc đến độ trước khi gây án lại dự báo hết trên báo địa điểm hành động của mình. Đương nhiên, cảnh sát chúng ta cũng không thể vì thế mà loại trừ cô ta khỏi danh sách tình nghi, có thể là đang bị cô ta cho vào tròng.”

Cảnh sát Trần bắt đầu cảm thấy hơi thích chàng thư sinh trẻ này:

“Được, chúng ta sẽ tiến hành điều tra thêm về cô ấy. Điều khá bất thường là, hai vụ án giết người đều xảy ra tại cái gọi là ‘quý địa’, thảo nào điều toàn bộ các nhân tài của ngành các anh ‘xuống núi’. Nói thật, tôi không tin vào các giả thuyết ma quỷ, nhưng nghe rất nhiều người nói, bao gồm cả một số các đồng chí công an cốt cán, nói đến những chuyện kỳ quái, còn thật đến mức anh không thể không tin.

Hung thủ của vụ án này cũng thật là ‘*đạt tiêu chuẩn*’ mất nhân tính, cách thức gây án cũng đạt đến trình độ ‘*siêu nhân*’.”

“Còn có một điểm rất khả nghi, pháp y kết luận, các dấu vết cho thấy, người chết bị giải phẫu trong trạng thái tỉnh táo, trong máu cũng không phát hiện ra bất cứ chất gây mê nào còn sót lại. Tại sao lại làm như vậy? Theo suy đoán, hung thủ dùng một loại hung khí sắc nhọn hình mũi khoan đâm vào tim người chết, mục đích là để giảm bớt sự giãy giụa, nhưng không thể hoàn toàn loại bỏ sự giãy giụa đó, tại sao lại không dùng thuốc mê? Không thể lấy được à? Hay là còn có dụng ý gì mà chúng ta chưa thể giải thích được?”

“Đừng nói nữa, quả thực cũng hơi có lý. Kiểm nghiệm của pháp y còn có vài điểm nữa, để tôi đi xem đã có chưa.”

Ngay lúc cảnh sát Trần dợm đứng lên, đột nhiên Ba Du Sinh nói: “Có một điểm anh quên nhắc tới, người dẫn đầu đoàn khoa học gia Nhật Bản đó tên là Yamashita Takeji.”

Cảnh sát Trần sững sờ, chỉ lẩm bẩm: “Yamashita... Lẽ nào ông ta là...”

Chú thích:

(*) Nguyên văn là *Huân y thảo – mình dịch từ chữ Lavender sang*.
Thank lão [Trọng](#) đã dịch dùm tui 2 câu.

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng **Chương 11**

Quan Kiện nhìn lên bảng đồ giao thông thành phố Giang Kinh treo trên tường trong phòng làm việc, ngẩn ra một lúc. Cái chết của Hoàng Thi Di và Chử Văn Quang vẫn luôn thường trực trong tâm trí anh. Anh là một người thích vận dụng trí óc, tin vào sức mạnh của tư duy, nhất là để giải câu đố về cái chết của người yêu và bạn thân, anh nguyện sử dụng đến sợi neuron cuối cùng. Lúc này, anh nhìn lên ký hiệu của Đại học Y Giang Kinh và “láng giềng” là Bệnh viện trực thuộc số 1 trên bản đồ, trầm tư suy nghĩ. Hoàng Thi Di bị hại ở toà nhà giải phẫu Đại học Y Giang Kinh, Chử Văn Quang bị giết ở toà nhà chính của bệnh viện trực thuộc số 1, dường như có một mạch suy nghĩ đang đung đưa, đang chờ anh nắm lấy. Toà nhà giải phẫu

Đại học Y Giang Kinh, khu vực kinh dị ma quỷ lộng hành có tiếng, còn toà nhà chính bệnh viện trực thuộc số 1 thì sao? Hình như đã từng nghe nói đến sự kỳ lạ của nó. Từ đâu vậy kìa?

Nói không chừng Âu Dương San có thể biết, cô ấy vẫn thường nói dòng họ Âu Dương của cô ấy có “quỷ duyên” di truyền, đối với những chuyện yêu ma quỷ quái, cô ấy không có thứ gì là không biết.

Nhắc đến Âu Dương San, Quan Kiện hơi giật mình, lập tức mở máy tính trong phòng làm việc của giáo sư Nhậm lên, kết nối vào trang chủ của Đại học Y Giang Kinh. Anh đánh vào ô tìm kiếm từ khoá “Âu Dương San”, dẫn đầu các đề mục chính là bài viết Âu Dương San viết trên tờ “Hoa oải hương” – “Bảng xếp hạng Giang Kinh thập đại quỷ địa”.

Cái gọi là “Giang Kinh thập đại quỷ địa”, hạng 3 là bệnh viện trực thuộc số 1, hạng nhì là toà nhà giải phẫu của Đại học Y Giang Kinh. Chữ Văn Quang chết ở nơi hạng 3 của “Giang Kinh thập đại quỷ địa”, còn Hoàng Thi Di chết ở nơi hạng nhì!

Hạng nhất lại là nơi ở sát bên anh - Sở nghiên cứu Tổng hợp y dược Trung – Tây!

Tại sao?

Trước mắt Quan Kiện lập tức loé lên hình ảnh cái “đàn tể” bằng sắt đặt gần bức tường phía sau Sở nghiên cứu mà ai đó đã đốt giấy. Hành lang tối tăm trong thí nghiệm thôi miên và hình ảnh của thi thể trên chiếc bàn giải phẫu, trong quá khứ mười mấy năm làm thí nghiệm chưa từng xuất hiện bao giờ, chỉ có gần đây trong phòng thí nghiệm mới của giáo sư Nhậm, hiện ra hết lần này đến lần khác. Phòng thí nghiệm này, chẳng lẽ lại có gì đó kỳ quái?

Âu Dương San sao lại trùng hợp cách đây 2 tháng viết ra bài văn xem ra có vẻ như hết sức nhảm nhí này?

Anh lại lấy “Giang Kinh thập đại quỷ địa” ra cẩn thận coi lại từng chữ một, càng xem càng thấy lạnh sống lưng, nhất là nhớ tới Sở nghiên cứu có vẻ như bình thường này, lại là nơi mà dân gian tương truyền là có nhiều ma nhất, không kèm được một cơn ớn lạnh.

Một cánh tay, nhẹ nhàng đặt lên vai Quan Kiện.

Quan Kiện “A” lên một tiếng, nhảy dựng lên trên ghế.

Đứng sau lưng anh là giáo sư Nhậm, gương mặt không có chút cảm xúc, dưới ánh đèn huỳnh quang, sắc mặt hơi xanh.

“Cậu đang xem gì vậy?”

“Không... không có gì, một bài văn nhảm nhí. Thật ngại quá.”

“Không sao”, giáo sư Nhậm vẫn điềm đạm, “cậu có thể thích ứng được như vậy, đã là không dễ dàng gì, xem một chút văn chương

trên mạng thì có sao đâu. Nhưng có thể cậu phải tạm thời ngừng lại một lát, 5 phút sau sẽ chính thức gặp mặt Yamashita Takeji.”

“Ở đâu?”

“Cậu không cần phải cảm thấy kỳ lạ... ở nhà triển lãm Mỹ thuật.”

Nhà triển lãm Mỹ thuật thành phố Giang Kinh tọa lạc ở đường Đông Dương Nam, phía trước hướng về hướng Tây, sau hướng về hướng Đông, tòa nhà nơi đặt phòng triển lãm chính có kiến trúc theo kiểu Anh được xây từ đầu thế kỷ trước, cao khoảng 30m, trên cùng là tháp đồng hồ cao khoảng 10m. Tường ngoài sơn xen kẽ 2 màu nâu hồng và xám trắng, hành lang ngoài có vòm mái bằng đá, trụ hành lang kiểu Baroque, đỉnh tháp chuông và mái cong kiểu Gothic, như đang nhắc lại nơi này từng là khu Tô giới. Tòa nhà triển lãm Mỹ thuật cổ xưa này, mấy năm gần đây, sử dụng triệt để khoảng diện tích 2 tầng (khoảng 8000 mét vuông) để chứa đựng từ những bức danh họa đời Tống, Nguyên, tượng điêu khắc của Rodin cho đến những triển lãm của các họa sĩ chuyên nghiệp của các Viện Mỹ thuật.

Điều luôn làm Quan Kiện hiếu kỳ là, đoạn phía nam của tòa nhà chính lại nối liền với đoạn phía đông của Sở nghiên cứu tổng hợp y dược Trung – Tây Thành phố Giang Kinh. Hai khu nhà vuông góc với nhau, vừa vặn tạo thành hình chữ L. Nếu nói tòa nhà triển lãm Mỹ thuật vẫn còn mang phong cách nước ngoài và vô tình thể hiện ra “hơi hướm nghệ thuật”, thì tòa nhà của Sở nghiên cứu lại tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn, năm tầng văn phòng mái bằng tường trắng, chỉ một màu tường xám trắng, ám chỉ một cách yếu ớt rằng tòa nhà này và Nhà triển lãm Mỹ thuật kế bên có thể là được xây cùng thời.

Rất khó tưởng tượng ra, trong thánh đường nghệ thuật cao nhã như vậy, lại từng xảy ra vụ án đẫm máu thế kia. Cha của Hoàng Thi Di – Hoàng Quán Hùng, và cha của Yamashita Takeji – Yamashita Masashigen, đều nằm trong vũng máu.

Không biết tại sao, Quan Kiện dường như có thể nhìn thấy được thi thể đẫm máu của Hoàng Quán Hùng đang nằm sắp dưới đất.

Yamashita Takeji và một người đàn ông nữa đang đợi trước cửa nhà triển lãm, hai người gần như cùng lúc đưa tay về phía Quan Kiện.

“Vị này là trợ lý trực tiếp của tôi, và cũng là kỹ thuật viên, Kikuno Yuuji, ông Kikuno sẽ trực tiếp phụ trách sắp xếp các hoạt động lần này của chúng ta, đặc biệt là sự an toàn của cậu.” Yamashita Takeji giới thiệu.

Lúc này Quan Kiện mới kéo suy nghĩ của mình trở về thực tại, bắt

tay với một cánh tay nhỏ nhắn mềm mại hơi có vẻ nữ tính, cánh tay đó lại dùng sức nắm chặt, chứng tỏ thực chất đây là một người đàn ông mạnh mẽ có võ. Ngoại hình của Kikuno Yuuji cũng nhỏ nhắn như cánh tay của ông ta vậy. Ông ta khoảng 35, 36 tuổi, trắng trẻo đẹp trai, môi mỏng mím chặt, trong đôi mắt luôn lộ ra cái nhìn chăm chú. Ánh mắt tập trung vào mặt của Quan Kiện.

”Chào anh.” Quan Kiện giữ phép lịch sự.

Kikuno Yuuji cũng lịch sự mỉm cười, chào một tiếng, rồi ngó Yamashita Takeji. Yamashita Takeji quay qua Quan Kiện nói: “Tôi quên nói rõ, ông Kikuno chỉ biết rất ít tiếng Hoa – lần này thành viên trong đoàn chúng tôi đến giao lưu, ngoài tôi ra, trình độ tiếng Hoa của những người khác đều không đủ để trực tiếp trao đổi với cậu, tôi sẽ cố gắng phiên dịch dùm, nhưng vẫn có những công việc lộn xộn hằng ngày, không thể lúc nào cũng kề bên cậu, do vậy, bên phía Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản đặc biệt phân công cho cậu một vị phiên dịch kiêm trợ lý... nhưng thật xin lỗi, vì người phiên dịch này vừa mới đến, còn đang thu xếp, có lẽ ngày mai mới có thể chính thức bắt đầu.”

”Nhưng tôi vẫn không biết tôi có thể làm được gì? Tại sao lại phải tới đây?” Quan Kiện cảm thấy mình vẫn đang ở trong màn sương mù dày đặc.

”Hay là để chuyên gia giải thích cho cậu một chút vậy.”

Chuyên gia chính là Chiba Fumika, bà đã đợi sẵn trong phòng triển lãm số 4 của Nhà triển lãm. Theo lời của Yamashita Takeji, bà là một nhà sinh lý học có nhiều thành tích, là cán sự của Hiệp hội sinh lý học Nhật bản khu vực Tokyo. 23 tuổi bà đã đạt được học vị tiến sĩ sinh lý học của Đại học Cornell (Mỹ), ngay sau đó trở thành giáo sư trẻ nhất Nhật Bản. Điều hiếm thấy nhất là, bà tuyệt đối không phải là một nữ trí thức chỉ biết đến nghiên cứu khoa học, đa tài đa nghệ, mà còn làm việc cẩn thận thấu đáo, rất có đầu óc phân tích; trong công tác, nhiệm vụ của Hiệp hội sinh lý Nhật Bản, đã bộc lộ năng lực quản lý.

”Chúng tôi đặc biệt đến Giang Kinh tìm cậu, chủ yếu là do đề nghị của tiến sĩ Chiba.”

Thần thái và ngoại hình của Chiba Fumika hoàn toàn phù hợp với lời giới thiệu của Yamashita Takeji: Bà xem chừng chưa đến 40 tuổi, trên gương mặt có nét dịu dàng, cặp kính không vành gọng bạc được đặt trên cái mũi xinh xắn, không hề giảm đi vẻ thủy mị chút nào; xương gò má của bà hơi cao, nhưng được tài trang điểm khéo

léo che lấp; mái tóc đen thẳng ánh lên vẻ khỏe mạnh, thân hình vẫn còn giữ được dáng vẻ tươi trẻ như thời con gái.

Thông qua sự phiên dịch của Yamashita Takeji, Chiba Fumika bày tỏ với Quan Kiện sự thương tiếc và đồng cảm về cái chết của Hoàng Thi Di, đồng thời không ngớt cảm ơn Quan Kiện đã giúp đỡ nhóm thí nghiệm, cũng như hy vọng anh có thể nhanh chóng tra ra được chân tướng cái chết của bạn gái.

Quan Kiện bị sự chân thành của bà làm xúc động, nghe bà rót mật vào tai.

Thì ra Quan Kiện từ nhỏ đã trải qua những chuyện như vậy, kết quả của vô số những lần thí nghiệm, tuy các nhà khoa học đã cố gắng bảo mật, nhưng trong quá trình trao đổi học thuật và báo cáo thành quả, vẫn có sự phổ biến nhất định. Sự phổ biến này bắt đầu từ “tôi chỉ nói cho một mình anh biết, anh hứa đừng nói ra nhé” trong cuộc sống vẫn rất thường gặp, sau đó bí mật này lan truyền nhanh chóng, cho đến khi truyền đến tai nhà khoa học lão thành Inamoto Hirujuu. Inamoto Hirujuu, tuổi đã ngoài 80, là một thiên tài của giới khoa học Nhật Bản, có học vị tiến sĩ vật lý và tiến sĩ y khoa, ông đã đọc qua phần lớn những kết quả thí nghiệm với Quan Kiện, đồng thời kết hợp một số án lệ tương tự trong và ngoài nước, đưa ra một kế hoạch táo bạo, hy vọng mượn khả năng thiên phú của Quan Kiện, trợ giúp Yamashita Takeji và Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản tìm lại được các tác phẩm nghệ thuật gốm sứ, đồng thời trừng phạt kẻ trộm sát nhân. Inamoto Hirujuu là một nhà khoa học “không theo bài bản”, ông luôn tin rằng, con người là thể kết hợp giữa vật chất và trường năng lượng. Con người sau khi chết đi, tuy rằng hô hấp, nhịp tim và tất cả sự trao đổi chất đều dừng lại, các loại vật chất cấu thành cơ thể cũng tan rã ra, nhưng trường năng lượng vốn có của cơ thể con người hoàn toàn không bị gió thổi đi, mà sẽ được giữ lại: hoặc là rời khỏi thi thể, ở lại nơi chết; hoặc là vẫn ở trong thi thể, đi vào lò thiêu; hoặc là bị chôn xuống dưới đất; loại năng lượng lưu lại trên dương thế, có lẽ là cái gọi là linh hồn, điều này có thể giải thích lý do tại sao nhà cũ của người chết, hoặc trong nghĩa địa là nơi dễ được miêu tả là có ma nhất.

Chiba Fumika chính là học trò cuối cùng của Inamoto Hirujuu. Bà ứng dụng lý luận này đưa ra giả thiết, trong vụ án giết người cướp tác phẩm nghệ thuật gốm sứ này, trường năng lượng của 3 người chết rất có thể vẫn còn lưu lại ở nơi xảy ra sự việc – Nhà triển lãm Mỹ thuật. Bởi vì loại năng lượng này không thể trao đổi được với người thường, cho nên người chết tuy có thể nắm được một chút

thông tin của hung thủ, nhưng không có cách nào truyền đạt lại được.

”Mà cậu, Quan Kiện, từ khi còn nhỏ đã thể hiện rõ khả năng thiên phú, theo số liệu kết quả của các lần thí nghiệm cho thấy, dường như chính là có thể cảm nhận được thứ mà người thường không thể cảm nhận. Nói đơn giản một chút, trong thần kinh não bộ của cậu, tồn tại một thứ thụ thể (*) khác với người thường, các nhà khoa học suy đoán, loại thụ thể này có thể tiếp nhận các thông tin và kích thích mà người bình thường không thể tiếp nhận được, ví dụ như tín hiệu nguy hiểm đến tính mạng. Bởi vì con người khi cận kề cái chết, trường năng lượng sẽ sản sinh ra biến đổi và chấn động cực đại, lý luận của thầy Inamoto là, sự thay đổi năng lượng trước khi chết này, sẽ có hình thức phát tán giống như là sóng điện vô tuyến vậy, và bị thụ thể đặc biệt trong thần kinh não bộ của cậu cảm nhận được, cho nên cậu có thể nhìn thấy được ‘bọn họ’, một loại tín hiệu mơ hồ chứng tỏ cái chết.” Thay vì nói Yamashita Takeji đang phiên dịch, thà rằng nói ông tiếp nối chủ đề đã giới thiệu.

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng Chương 12

Quan Kiện thở ra một hơi dài, phức tạp quá, mơ hồ quá, tuy là không phải hoàn toàn vô lý, nhưng nói cho cùng thì cũng được xây dựng trên nền tảng của suy đoán, đầy rẫy những suy luận viển vông hão huyền, đâu đâu cũng là sơ hở: “Nhưng đừng quên, tôi chỉ có thể cảm nhận được nguy hiểm xảy ra trên người của những người thân thiết, cho nên, nếu ông muốn sử dụng tôi để giao lưu với 3 người chết hoàn toàn xa lạ, chỉ e là sẽ không có hiệu quả gì.”

“Rất có lý. Thầy Inamoto cũng đã nghĩ đến điểm này. Lý luận của ông ấy là, trong tiếp xúc thường ngày của cậu, rất quen thuộc với trường năng lượng của người thân, cảm nhận cũng nhạy bén hơn, cho nên một khi tình hình của họ chuyển biến xấu, thì cậu có thể tiếp nhận thông tin một cách rất nhạy cảm. Cho nên chúng tôi cần cậu đích thân tới hiện trường, tiếp xúc với linh hồn của cha tôi và hai người bảo vệ nhiều một chút – tất nhiên là nếu như họ còn tồn tại – quan sát xem có phải là có thể cảm giác được gì không.”

“Tôi đọc sách có thấy nói, người Nhật Bản mê tín ‘thông linh’, ‘trần

linh thuật, xem ra đều là thật cả?” Quan Kiện hiếu kỳ hỏi.

Yamashita Takeji thành thật nói: “Không hoàn toàn như vậy, chúng tôi rất khách quan thực tế, biết rằng mọi thứ đều chỉ là một giả thiết lớn, rất có thể cậu sẽ không cảm giác được gì cả, chúng tôi sẽ chẳng thu hoạch được gì, nhưng ít ra chúng tôi cũng đã làm hết sức cho vụ án này, đã cố gắng hết sức tìm ra hung thủ cho người bị hại... Nói chính xác là, có sự trao đổi với cha tôi, hoàn thành tâm nguyện của tôi. Nên biết là, thực ra tôi cũng là không có cách nào khác.”

Quan Kiện nghe lời lẽ của Yamashita Takeji khẩn thiết, trong lòng nghĩ: thử một chút cũng không hại gì, nếu như thật sự có thể tìm ra hung thủ, cũng coi như là báo thù cho người bị hại....

Đang nghĩ thì thi thể đầm máu tươi của Hoàng Thi Di đột nhiên loé lên trước mắt, Quan Kiện cảm thấy đau đầu âm ỉ, anh nói: “Như vậy, về việc điều tra cái chết của Thi Thi, cũng rất gần gũi với phương pháp này của các ông, tôi nên đến toà nhà giải phẫu ở lâu một chút, nói không chừng có thể kết nối được với Thi Thi...”

“*‘Kết nối’* mà tôi nói, là kết nối theo nghĩa rộng, tức là xem có phải là có thể thu nhận được thông tin nào không. Chúng tôi có một số máy móc hàng đầu thế giới, trong một mức độ nhất định có thể thăm dò được cậu có phải là thực sự có thể thu nhận được thông tin đặc biệt hay không.” Yamashita Takeji vội vàng bổ sung.

Quan Kiện dòm xung quanh: “Cha của ông chính là bị giết ở phòng triển lãm này?”

Yamashita Takeji nhè nhẹ gật đầu.

Trong phòng triển lãm là những bức thư hoạ của các học viên đại học lớn tuổi của thành phố Giang Kinh, lác đác vài người xem.

“Tôi nên làm gì? Chẳng lẽ các ông lại để cho mọi người nhìn chằm chằm khi làm thí nghiệm với tôi? Bên phía nhà triển lãm sao có thể đồng ý?”

Yamashita Takeji quay sang Kikuno Yuujinói một câu, hai người liếc nhìn nhau. Yamashita Takeji nói: “Tất cả các thí nghiệm đều sẽ được sắp xếp tiến hành trong đêm, chúng tôi đã thoả thuận với Nhà triển lãm rồi, tức là sau khi Nhà triển lãm đóng cửa. Còn chuyện đến lúc đó làm sao vào được, xin mời cậu đi theo chúng tôi.”

Nhóm người đi ra phía sau phòng triển lãm số 4 rồi quẹo phải, đến cuối hành lang, sau cánh cửa nhỏ là cầu thang. Bước xuống hết cầu thang phía dưới, lại là một cánh cửa nhỏ đóng chặt, chữ viết đỏ tươi trên cánh cửa: “Không phạm sự miễn vào”, còn có một tấm bảng nhỏ viết “Phòng chứa điện kế”, có thể coi như là tầng ngầm.

Kikuno Yuuji chờ cho Yamashita Takeji gật đầu ra hiệu, lấy ra từ một

túi đeo to bằng da để trên mặt đất một xâu chìa khoá hình dạng kỳ quái, dùng một chìa trong đó cắm vào ổ khoá trên tay nắm cửa. “Các ông làm sao có được chìa khoá của cánh cửa này?” Quan Kiện hỏi.

Yamashita Takeji ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Để tránh gây ra sự chú ý không cần thiết của người khác, chúng tôi đã làm việc với Nhà Triển lãm Mỹ thuật và Sở nghiên cứu, sau này những nghiên cứu vào ban đêm đều thông qua một ngõ vào.”

Quan Kiện không nói nhiều nữa, theo sau mọi người bước vào cánh cửa đó.

Sau cánh cửa là một hành lang vừa dài vừa tối.

Với Quan Kiện lúc này, điều không muốn nhất chính là hành lang vừa dài vừa tối.

Hình như còn có một phát sinh đột ngột, nhưng càng lúc càng đau đớn mãnh liệt.

“Cuối hành lang này nối liền với tầng ngầm của Sở nghiên cứu, ở giữa còn có hai cánh cửa, cộng thêm một cánh cửa phía cuối trực tiếp thông với Sở nghiên cứu, tổng cộng là ba cánh cửa. Rất ít người biết đến cấu tạo này, chúng tôi cũng là thông qua quan hệ, tìm ra được bản đồ xây dựng nguyên thủy của toà nhà này, mới nghĩ ra được cách này: Mỗi ngày sau khi quá nửa đêm, chúng ta sẽ từ bên phía Sở nghiên cứu xuất phát, đẩy máy móc qua bên này, lên lầu đi vào phòng triển lãm số 4 tiến hành thí nghiệm. Từ nay về sau trong vòng một tháng, những tác phẩm trưng bày trong phòng triển lãm số 4 đều không cần bất cứ hệ thống an toàn nào, chỉ cần chúng ta không ồn ào lớn tiếng, không bật sáng đèn, thì sẽ không có ai chú ý.”

”À, thì ra là như vậy.” Quan Kiện đáp, nhưng cơn đau đầu dữ dội và những hình ảnh lao vùn vụt qua rất nhanh làm cho anh không cách gì suy nghĩ bình thường được.

Cảm giác đau nhói giống như một bày thú dữ bị nhốt lâu ngày, bất thành linh nhào lên người Quan Kiện, mặc nhiên cầu xé.

Yamashita Takeji cũng phát hiện ra Quan Kiện đã dừng bước, rọi đèn pin lên, sắc mặt của cậu nhóc đẹp trai này đã trở nên xanh xám, đôi môi cũng mất đi màu đỏ, những giọt mồ hôi to như hạt đậu túa ra từ trên trán và huyệt thái dương, lăn xuống hai bên tóc mai và má; hơi thở của cậu ta, trời ạ, đã không thể dùng từ “gấp gáp” để hình dung được nữa rồi, căn bản chính là nghẹt thở! Cả người cậu ấy nghiêng qua bên cạnh, dựa vào bức tường kế bên, dường như đang dùng hết sức bình sinh, nhưng lại chỉ hít được một chút xíu không khí

giúp cậu ta tạm thời gắng sức đứng vững.

Yamashita Takeji lập tức dặn dò mọi người mau chóng dìu Quan Kiện xuống lầu.

Bên kia Kikuno Yuuji vẫn không hề phát hiện ra tình trạng kỳ lạ đột ngột của Quan Kiện, tập trung mở cánh cửa, đột nhiên “O” lên một tiếng, đứng đờ ngay trước cửa. Đơ ra một hồi, lại lấy đèn pin rọi lên bản đồ, lẩm bẩm một câu.

Hiển nhiên, trên bản đồ hoàn toàn không ghi rõ, sau cánh cửa còn có một bức tường!

Kikuno Yuuji kêu lên một tiếng, Yamashita Takeji cũng nhìn thấy bức tường đó, đứng ngẩn ra.

Một bức tường, đã chặn đứng lại tất cả kế hoạch của ông.

Quan Kiện cắn chặt răng, không hề nói với mọi người, cùng lúc với cơn đau đó, giữa lúc choáng váng quay cuồng, anh đã nhìn thấy một đôi mắt.

Một đôi mắt ngấn lệ, chứa đựng một thần sắc không thể tin được, tràn đầy phẫn nộ, ngạc nhiên và sợ hãi. Về mặt này hình như đã từng thấy qua.

Cũng giống như tối hôm đó khi Hoàng Thi Di bị hại, trong cơn đau kịch liệt anh từng thấy qua đôi mắt đó. Ánh mắt đó sắc đến mức Quan Kiện đã đau lại càng thêm đau.

Có lẽ đây là một điềm xấu, cảnh cáo mình không nên đặt chân đến nơi này.

Hoặc là giống như Yamashita Takeji vẫn mong đợi, đây là một thứ ám hiệu, muốn cho mình biết chút gì chăng?

Chờ đợi mình phía trước, sẽ là cái gì?

Lên gác rồi Quan Kiện lập tức chạy ra khỏi viện Mỹ Thuật

Vừa rồi anh đã gặp 4,5 người kỹ thuật viên hoặc nghiên cứu viên, chỉ không thấy tay trợ thủ đặc lực của ông YY. Nhưng thấy hay không thì đã sao? Anh đang nghĩ hay là mình thoát thác cái cuộc điều tra này.

Nếu đi vào phòng thiết bị đo điện rồi bị đau, ngã gục thì mình lên sao nổi nhà triển lãm số 4 để làm thí nghiệm được nữa

Đau đến thế xác có lẽ còn chịu đựng được, nhưng nỗi đau tâm lý thì sao?

Cái đôi mắt kia lại từ từ hiện ra

Có phải ánh mắt của Thi Di khi bị hại không? Xuanay nàng có bao giờ có ánh mắt phẫn nộ và tuyệt vọng như thế, vậy thì tại sao mình lại có cảm giác quen quen?

Đôi mắt ấy lại xuất hiện

Ta không cần người
Quan Kiện bỗng cảm thấy đôi mắt ấy đang chăm chú nhìn anh khiến anh lạnh toát sống lưng từng đợt, từng đợt. Anh nhìn xung quanh.
Phố xá ngày cuối tuần huyền ảo.
Mồ hôi trán vẫn hươu khô, đầu vẫn choáng váng nặng nề. Anh thấy mình đuối sức, bèn vào siêu thị nhỏ gần bên viện Mỹ thuật mua một chai nước khoáng. Khi đang trả tiền, mắt anh thoáng thấy một bóng người quen quen lướt qua bên kia đường.
Đâu chỉ là người quen, mà đó là người anh hằng nhớ nhưng Thi Di?
Anh không dám tin ở mắt mình nữa. mái tóc đen dài, vóc người thanh mảnh, bộ váy liền áo vải cotton trắng muốt, khoác thêm chiếc áo chần vàng nhạt, chính là trang phục nàng đã mặc hôm bị sát hại Không thể là sự thật.
Anh bỏ lại chai nước khoáng, chạy ào ra cửa, thấy xa xa bóng người ấy đã rẽ ngoặt. đã quá rõ ràng rồi, anh không thể để cho nàng đi mất ngay trước mắt mình.
Anh gọi to : Thi Di, anh chạy qua đường giữa những tiếng còi ô tô inh ỏi giận dữ. Nhưng khi chạy đến thì không trông thấy bóng nàng đâu nữa,
Anh lại tiếp tục chạy lên. Rồi anh dừng lại. vô lý thật. Mình chạy với tốc độ vừa rồi thì phải đuổi kịp mới đúng.
Anh nhìn khắp xung quanh
Vẫn không thấy bóng Thi Di
Anh bỗng nhận ra một nhà thờ Thiên chúa giáo nhỏ nhỏ, có hàng chữ trên cửa : Nhà thờ Đức Mẹ
Đứng ở sân sau của Trung tâm nghiên cứu có thể nhìn thấy cây thập tự trên nóc nhà thờ này. Anh chợt nghĩ : hay là ở đây?
Anh rảo bước vào nhà thờ. Trong giáo đường, ánh sáng rất yếu, những hàng ghế sau trống trải. chỉ thấy một bóng đen lặng lẽ đứng bên trái pho tượng Đức mẹ maria. Người ấy nghe tiếng bước chân gấp gáp bèn ngoảnh lại, khiến Quan Kiện thất kinh.
Đó là một nữ tu sĩ tuổi ngoại lục tuần, các nếp nhăn chẳng chịt trên khuôn mặt có cái mũi cao và khoằm như mỏ diều hâu, khiến đôi mắt vốn đã sâu lại càng thêm sâu và tối. bà ta bước ra, đưa mắt nhìn Quan Kiện rồi làm dấu thánh giá. Không nói một lời, bà đi thẳng ra ngoài cửa.
Chỉ còn lại một mình anh trong giáo đường. cũng tốt thôi. Anh có thể lặng lẽ suy nghĩ thêm. Nhưng càng nghĩ anh càng thấy tiến thoái lưỡng nan. Anh cảm thấy nếu tham gia với nhóm của ông Yama****a

Yuji thì cũng tức là anh sẽ tiếp xúc cận kề với vô số nỗi thống khổ, sẽ là những thử thách ghê gớm đối với ý chí và thể lực, nhưng nếu không tham gia, thì có thể sẽ là tởn hất, tởn hất bởi vì bỏ lỡ cơ hội biết rõ sự thật.

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Lúc này giác quan thứ 6 nhắc quan Kiện rằng trong này không chỉ có mình anh.

Anh mở to mắt, nhìn thấy ở hàng ghế trên cùng có bóng người mà anh muốn đuổi kịp, người ấy an lành ngồi đó, mái tóc dài đổ xuống bờ vai.

Thi Di

Thi Di. Miệng anh khẽ nhấm cái tên này

Tuyệt đối không phải anh đang trong mơ hoặc là ảo ảnh, bóng người phía trước rõ ràng và nổi bật.

Nhưng anh sợ gọi to cái tên đã cuốn hút cả hồn anh, vì sợ rằng tất cả sẽ chỉ là giấc mơ hoặc ảo giác, tiếng gọi sẽ phá tan tất cả.

Anh chợt nhớ ra rằng, trong bảng xếp hạng 10 nơi có ma ở Giang kinh, nhà thờ thiên chúa giáo này đứng ở vị trí thứ 7

Nhưng dù là linh hồn của Hoàng Thi Di thì Quan Kiện cũng nóng lòng muốn gặp.

Từ từ, nhẹ nhàng, anh bước đến phía sau nàng. Anh do dự không biết có nên vỗ vai nàng hay không?

Nếu nàng quay lại thì mình sẽ nhìn thấy gì?

Khuôn mặt méo mó vì quá đau đớn? anh mất phần nộ và tuyệt vọng? khắp ngực đầm đìa máu tươi?

Anh đã giơ tay ra rồi lại rút về, anh không muốn đối mặt với những hậu quả như thế. Liệu có phải lẩn tránh là cách duy nhất để không bị tổn thương

Tổn thương, phải chinh phục, mơ hồ và nghi hoặc, phải tìm cách để hiểu rõ.

Thử đặt tay lên vai nàng

Nàng quay ngay lại

Ồi

Quan Kiện kêu lên.

Quỷ Cổ Nữ

Nỗi đau của đom đóm

Dịch giả :Trần Hữu Nùng

Chương 13

Sắp đến nửa đêm, Quan Kiện đã đến khu nhà giải phẫu sớm. Anh đã nhận lời tham gia thí nghiệm với một điều kiện: cuộc thí nghiệm thứ nhất phải làm ở nơi Thi Di bị hại. Phía trước khu nhà giải phẫu đã bị giăng một sợi vải màu vàng cảnh báo. Mấy chục năm qua cửa không khoá thì nay một chiếc khoá đã treo ở cửa.

Ông Yama Yuuzi và Kikuchi Yuji đã đứng chờ anh dưới bóng tối của mái vòm nhô ra, trông cứ như 2 con quỷ vô thường một cao một thấp. Nhìn thấy anh họ cùng bước ra từ bóng tối. Trong màn đêm, sắc mặt ông Yama Yuuzi ẩn chứa một nỗi bồn chồn không dễ nhận ra. Thấy Quan Kiện đến, vẻ bồn chồn của ông càng hiện ra rõ rệt, vẫn còn ngó nghiêng ra phía xa xa. Quan Kiện bước đến chào hỏi ngắn gọn.

Yama Yuuzi nói: "Người phiên dịch chúng tôi bố trí cho anh, lẽ ra phải đến sớm 5 phút để gặp anh. Bây giờ đã đến giờ chính thức làm việc, chúng tôi nhẫn nại chờ đợi chỉ có thể có giới hạn...Tất nhiên, anh Kiện là ngoại lệ vì chúng tôi không thuê anh làm việc theo chế độ cả ngày. Chúng tôi không muốn anh bị lỡ việc học tập, và cũng không muốn để cho nhà trường để mắt đến chuyện này...". Ông

Yama Yuuzi có ý nói anh phải giữ bí mật.

Quan Kiện nói: "Được". Anh biết, gần đây ở trường anh chỉ nói vài câu, mấy cậu bạn thân hiểu rằng anh đang buồn phiền hẫng hụt, nên cũng ít hỏi han; cho nên giữ bí mật thì cũng dễ thôi.

Yama Yuuzi lại nói: "Giáo sư Nhiệm và tiến sĩ Chiba Ichinose đang đi di chuyển thiết bị, chắc cũng sắp đến.". Quan Kiện hững hờ nhìn quanh, anh bỗng sửng sốt.

Một con đom đóm đang bay quanh 3 người

Lại là con đom đóm!

Và còn một đôi mắt phẫn nộ đang chớp chớp ẩn hiện ở phía trước.

Chẳng lẽ mình chưa vào nhà giải phẫu đã nhìn thấy Thi Di?

Ở phía không xa, bóng Thi Di thoáng hiện lên trong lùm cây. Anh còn nhìn thấy rõ mái tóc đen của nàng và chiếc áo khoác da màu đen mà nàng thường mặc.

"Thi Di" anh bất giác kêu lên

Nhưng lập tức cảm thấy hối hận

Ông Yama Yuuzi khẽ nói: "Anh quá nhớ nhung...nên đã nhìn nhầm rồi. Đó là cô phiên dịch của anh. Cô ấy đã đến!"

Quan Kiện bước lên nhìn, anh thầm trách mình.

Cô gái nhanh nhẹn bước ra khỏi lùm cây, hơi cúi người nói với ông Yama Yuuzi: "Thực ra tôi đã đến từ sớm, vừa đi quanh một vòng xem ngắm khu nhà nổi tiếng này, mong ông không cho rằng tôi đến muộn.

Quan Kiện lắc lắc đầu, không dám tin ở mắt mình nữa: cô gái mà anh đã "ngẫu nhiên" gặp lúc ban ngày, bây giờ được ông Yama Yuuzi bố trí làm phiên dịch kiêm "trợ thủ" cho anh.

Tại sao cô ta ăn mặc rất giống Thi Di? Ngay chiếc áo khoác da cũng

y hết?

Kikuchi Yuji nghiêm khắc nói mấy câu gì đó, cô gái "vâng" và hơi cúi đầu, rồi cô nói với Quan Kiện: "Anh Kikuchi Yuji trách rằng cả ngày không thấy bóng tôi đâu, bây giờ thì lại đến muộn...". Việc phiên dịch lập tức bắt đầu.

Ông Yama Yuuzi thì "e hèm". Quan Kiện nói: "Cô cứ nói với anh ta rằng cô rất tận tụy, sáng nay đã gặp tôi, rồi cùng đi đến đại học Y Giang Kinh...".

Sắc mặt cô thoáng nặng nề: "Anh Kiện hiểu nhầm rồi, sáng nay tôi có công việc phải đến đại học Y Giang Kinh".

Ông Yama Yuuzi thấy không khí kém vui, vội nói: "Anh Kiện đừng nghĩ ngợi gì. Cô Satiko....cô ấy tên là Yasuzaki Satiko, đã xin phép tôi đến đại học Giang Kinh để thăm bà mẹ. Cô thông cảm nhé, vì không muốn để anh Kiện hiểu nhầm, tôi đành nói ra chuyện riêng của cô".

Yasuzaki Satiko gật đầu: "Cảm ơn ông Yama Yuuzi đã thanh minh cho tôi"

Quan Kiện đã hiểu ra: "Thì ra là mẹ cô dạy ngoại ngữ ở Đại Học Giang Kinh"

Yasuzaki Satiko gật đầu, chìa tay: "Chào anh Quan Kiện"

Vậy là mình đã hiểu nhầm. Anh nhẹ nhàng bắt tay cô: "Xin lỗi nhé"

Tiếng máy ô tô phá tan màn đêm tĩnh mịch, một chiếc xe hòm cỡ nhỏ từ từ chạy đến trước cửa nhà giải phẫu, xe chưa dừng hẳn, cửa đã mở, một người chạy ra ngoài gọi to một câu và chạy lại;

Đó là một chàng trai trẻ vóc người cao to, mái tóc buông dài được cắt tỉa rất công phu, nhuộm màu hạt dẻ, mái tóc nhấp nhô bồng bênh

theo nhịp bước trông rất có dáng, đôi mày rậm đen, đôi mắt to hơi sâu. Quan Kiện không thể không công nhận rằng anh ta rất tuấn tú. Chiếc áo gió màu đen, quần đen, giày đen, anh ta chạy đến bên Yasuzaki Satiko, hai người chẳng khác gì một đôi kim đồng ngọc nữ. Ông Yama Yuuzi hơi nhích nhích mép, không rõ vì tán thưởng đôi nam nữ duyên dáng này hay vì khó chịu khi thấy chàng trai công khai tỏ ra nhiệt tình với cô Yasuzaki Satiko. Ông định nói gì đó với Quan Kiện, nhưng rồi lại đổi ý, quay sang nhìn cô Yasuzaki Satiko nói: "Cô nên giới thiệu đi chứ?"

Satiko gật đầu, mỉm cười nói: "Vâng. Xin giới thiệu với anh Kiện, đây là tiến sĩ Toyokawa Takesi cùng tổ với chúng tôi. Xin lỗi anh, tôi ngỡ là các anh đã gặp nhau lúc ban ngày." Cô lại nói tiếng Nhật, giới thiệu với Toyokawa Takesi. Anh ta lịch sự đưa tay ra bắt, mắt nhìn xoáy vào Quan Kiện, rồi lại nói một câu gì đó. Không hiểu sao Quan Kiện cảm thấy ánh mắt ấy có vẻ áp đảo, thậm chí ngạo nghễ và có nét khiêu khích.

Yasuzaki Satiko hơi biến sắc, do dự, cô nhìn sang ông Yama Yuuzi. Quan Kiện đã nhận ra vẻ do dự của cô, thân nhiên nói: "Là phiên dịch thì cô nên dịch cho đủ từng câu đúng không?"

- Tiến sĩ Toyokawa Takesi nói, anh rất trẻ, sẽ không thể là một đạo diễn cho một trò bịp bợm - Yasuzaki Satiko dịch xong, đưa mắt nhìn Toyokawa Takesi.

Giáo sư Nhiệm vừa xuống xe, đã nghe thấy lời phiên dịch, ông nói to: "Quá đáng đấy!". Ông Yama Yuuzi vội nói: "Tiến sĩ Toyokawa Takesi ạ, đó chỉ là ý kiến cá nhân của anh, mong anh nên chú ý phát ngôn

cho đúng mực".

Toyokawa Takesi mỉm cười, hình như thấy thoải mái vì câu nói của mình đã gây ra tranh cãi: "Tôi chỉ hay sử dụng logic và tư duy thường thức, chứ không nói theo ai".

Quan Kiện từ nhỏ đã trải qua những chuyện như thế này, có một số người cho rằng chỉ là trò bịp. Anh tức giận không biết nên nói gì nữa, nhưng tính anh ưa suy nghĩ. Sau khi im lặng thì đầu anh lại vội đi ngay. Cô Yasuzaki Satiko dịch xong câu nói kia, thì mọi người đều im lặng lúng túng, cảm thấy Toyokawa ăn nói châm chích như thế với chàng sinh viên chưa từng trải sự đời thì quả là kém phong độ.

Nhưng khi họ nghe Quan Kiện trả lời thì mới nhận ra anh chàng có vẻ non nớt này có tư duy sắc bén đến đâu: "Nếu tôi là đạo diễn của một trò bịp bợm, thì tôi vẫn là một đạo diễn rất thành công vì đã khiến cho một người thạo suy nghĩ như anh cũng phải từ xa ngàn dặm đến đây xem trò bịp"

Ông Yama Yuuzi cười ha hả: "Anh Toyokawa Takesi theo học y khoa từ năm 16 tuổi, là tiến sĩ từ khi rất trẻ, nay đang là bác sĩ ngoại khoa thần kinh và là nhà nghiên cứu sinh vật học thần kinh rất có thành tựu. Chưa biết chừng, qua lần học tập này anh sẽ lĩnh hội được những sự việc thực tế phi thường mà anh Quan Kiện trải qua cũng nên."

Toyokawa Takesi cười cười, bình thản nói: "Thưa tiến sĩ Yama Yuuzi, các thiết bị thí nghiệm đã chuyển đến rồi..."

Kikuchi Yuji rõ ràng không mấy hào hứng với chuyện của bề trên, khi mọi người còn đang nói chuyện thì anh ta đã bước qua bậc cửa xi măng cao cao, mở chiếc khoá mới treo trên cửa ra vào, miệng lầm bầm... Quan Kiện còn đang ngạc nhiên thì cô Yasuzaki Satiko nói với

anh: "Anh Kikuchi Yuji nói rằng cái khoá ấy quá dễ bẻ"

Quan Kiện không bận tâm đến cái "ngẫu hứng" của Kikuchi Yuji, đứng trước nhà giải phẫu anh thấy cơ thịt toàn thân nhộn nhạo rất kỳ lạ, cứ như đang bị rút ra khỏi thể xác của anh.

Bị rút, tất nhiên sẽ đau

Anh đã thấy đau!

Cũng không rõ lòng anh đang đau hay thân thể đang đau. Anh không thể tưởng tượng nổi mình lại có thể bước vào cái chốn kinh hãi, nơi Thi Di đã bị hại này.

Máu tươi và thi thể bị phanh ra, rành rành hiện lên trong bóng tối.

Thi thể của người yêu

Còn có một con đom đóm nữa.

Cảnh sát đã khám nghiệm hiện trường rất kỹ, rồi cho phép nhà trường làm vệ sinh. Mùi nước oxy già bay ngập ngụa, xộc vào mũi. Đứng cửa nhìn vào, thấy hành lang tối om. Quan Kiện đứng im một lúc, mắt dõi theo con đom đóm.

Nó bay thẳng vào hành lang, bay vào bóng tối

Anh bước qua cửa, chìm vào bóng tối ấy

Cảm giác đau rất thật và dữ dội, anh khe khẽ rên rỉ.

Tại sao Thi Di phải chịu nỗi đau khổ như vậy? Nàng là cô gái hoàn mỹ xiết bao. Và cả Chử Văn Quang, một chàng trai tràn trề sức sống. Thi Di em hãy nói đi, kẻ nào đã ra tay tàn độc?

Anh đang cảm thấy một vết đau dọc trước ngực, chạy xuống xương sườn. Bắt đầu rồi đây, đau đớn lần này y hệt như lần anh cảm thấy đau đớn khi Thi Di bị sát hại.

Nếu mình bị đau mà có thể giảm nhẹ nỗi thống khổ của Thi Di, thì có là gì, vậy cũng tốt

Đau quá, anh đi rất chật vật. Nhưng anh vẫn bước lên, như là để hoàn thành một sứ mệnh. Hoặc có lẽ vì một chút ánh sáng mờ nhạt ở phía trước?

Kikuchi Yuji đi theo, rờ tay lên tường tìm công tắc đèn, nhưng bị ông Yama Yuuzi ngăn lại.

Cả nhóm người đi sau Quan Kiện, trong bóng tối, nín thở quan sát. Quan Kiện đi theo con đom đóm, bước về phía có ánh sáng nhàn nhạt ấy.

Tại sao hành lang của nhà giải phẫu lại trở nên dài thế này?

Nhà trường đã dọn dẹp hiện trường rồi kia mà, sao đầu cùng hành lang vẫn có cái bàn sắt?

Thi Di đang nằm trên đó ư? Không giống nàng, vậy thì là ai? Tại sao tất cả đều rõ mồn một, nhưng riêng người ấy thì lại mờ mờ? Là nam hay nữ? Già hay trẻ? Tại sao dưới người ấy lại có tấm vải trắng? Là áo khoác trắng ư?

Khuôn mặt ai mà cứ tầng tầng lớp lớp thế kia. Mặt ông Yama Yuuzi, mặt giáo sư Nhiệm, mặt nữ chuyên gia Chiba Ichinose!

Và mặt của mình

Anh càng bước đến gần thì khuôn mặt của người nằm trên bàn càng mờ, cơn đau hành hạ anh càng khiếp hơn.

Thà không nhìn rõ còn hơn, vì nếu nhìn rõ thì người gần kề anh sẽ phải chết. Anh không muốn có thêm một bằng chứng nữa để chứng minh cho quy luật này.

Sức chịu đựng của ý chí vẫn chỉ là có hạn, Quan Kiện toàn thân run bắn, ngã quy xuống đất và dần dần mất hết tri giác.

Sau đó mình sẽ biến thành một ác ma chăng?

"Bật đèn" tiếng giáo sư Nhiệm vang lên.

Đèn sáng trưng, giáo sư Nhiệm và cô Yasuzaki Satiko cùng dìu đỡ Quan Kiện.

Hành lang vẫn trống trải, không có bàn cũng không có người nằm trên bàn.

Quan Kiện chỉ tay ra cửa. Giáo sư Nhiệm và cô Yasuzaki Satiko hiểu ý, cùng khiêng Quan Kiện ra khỏi hành lang.

Hình như làn gió đêm mát rượi thổi qua đã quét hết mọi đau đớn trong anh.

Ông Yama Yuuzi hỏi rất quan tâm: "Sao? Anh đã nhìn thấy gì?"

Quan Kiện hơi lim dim mắt, vừa nãy tất cả đều rất rõ nhưng người nằm trên bàn thì chỉ mờ mờ

"Sẽ còn có người bị giết....có lẽ là một người trong chúng ta"

HẾT

Sưu tầm: CTT - Soccon
Nguồn: Nhà xuất bản văn học
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 4 tháng 5 năm 2009